

Hồi Mười Lăm

Sở Tuy Đông Nhưng Vẫn Bị Tần Diệt

Bàn luận xong, ba người cùng ra ngoài tiền sảnh ăn trưa với Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh. Đến tối, Hỏa Cơ mới cùng Do Nhân Kiệt mang rượu và thức ăn vào cho Hắc Bạch Song Quái.

Hắc Long lão quái đưa tay chỉ Do Nhân Kiệt hỏi:

- Tiểu tử này là ai?

Hỏa Cơ quay sang làm mặt xấu trên Do Nhân Kiệt, bụm miệng nói:

- Đây, tiểu tử, người là ai?

Do Nhân Kiệt khom mình nói:

- Văn bối Do Nhân Kiệt, là một tổng tiêu đầu ở đây, phụng mệnh giáo chủ đến hầu tiếp nhị vị tiền bối, nhị vị tiền bối có gì xin cứ sai bảo.

Bạch Long lão quái đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân hỏi:

- Người năm nay bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!

Hắc Long lão quái thở dài xen lời:

- Chỉ lớn hơn Huyền Nhiên hai tuổi!

Bạch Long lão quái bỗng trừng mắt nhìn Hỏa Cơ:

- Thị còn đứng đó làm gì hả?

Hỏa Cơ thè lưỡi, lại quay sang làm mặt xấu với Do Nhân Kiệt, đoạn quay người ra khỏi thạch thất.

Bạch Long lão quái ngoảnh lại hỏi:

- Vị lão đệ này có thể uống một chung không?

Do Nhân Kiệt mỉm cười khom mình:

- Văn bối tửu lượng rất kém, uống nhiều không được, chỉ có thể miễn cưỡng hầu tiếp năm ba chung thôi, mong là sẽ không làm mất hứng nhị vị tiền bối.

Hắc Long lão quái ngoắc tay:

- Được, được, hãy ngồi xuống đây!

Do Nhân Kiệt vâng lời xếp bằng ngồi xuống. Song quái bởi tha thiết mong nhớ ái đồ, nay gặp Do Nhân Kiệt tưởng chừng như hình bóng của ái đồ, hai người đều cảm

thấy quý mến khôn tả. Nên sau khi Do Nhân Kiệt ngồi xuống, song quái ngồi đối mặt nhìn nhau, bất giác ngáy ra như phỗng đá.

Do Nhân Kiệt lấy dĩa chấm rượu viết lên mặt bàn thật nhanh: “Có điều cần báo cho nhị vị tiên bối biết, xin chớ lên tiếng để phòng tai vách mạch rừng”! Sau đó đưa tay chỉ vào dĩa thức ăn, miệng mời dùng nhưng trái lại chỉ vào giòng chữ trên mặt bàn.

Song quái xem xong dòng chữ ấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bạch Long lão quái truyền âm nói:

- Bọn lão phu đã xem thấy rồi! Lão đệ cứ yên tâm!

Do Nhân Kiệt đưa phong thư của Phương Huyền Niên qua gầm bàn, trao vào tay Hắc Long lão quái, đồng thời nháy mắt ra hiệu bảo đối phương hãy chờ chốc lát hãy mở ra xem.

Sau đó, chàng sử dụng cả miệng lẫn tay, một mặt giải thích, một mặt tiến hành bút đàm với song quái, sau cùng song quái đã hoàn toàn hiểu rõ tình trạng hiện nay của ái đồ.

Trong khi bút đàm, chàng luôn nhắc nhở song quái không nên quá nóng vội, do đó bữa ăn kéo dài đến gần hết canh hai mới kết thúc.

Hôm sau, chàng báo cáo “tin mừng” với Đỗ Môn tú sĩ, nào ngờ đối phương đồng thời lại cho chàng biết một “tin xấu”, Hà Đại Bảo đã cùng một võ sư đến Nhạc Dương uống rượu rồi không thấy trở về nữa.

Ngoài ra, một người báo tin khác cho biết, hiệu bạc Thích Ký của Kim Hoa Ma trong thành Nhạc Dương đã đột nhiên đóng cửa, song phân đàn Thiên Ma Giáo ở ngoài thành thì lại liên tiếp gia tăng, hiện đã có hơn trăm người, và đa số là cấp hộ giáo.

Qua tổng hợp hai sự kiện ấy, chứng tỏ Hà Đại Bảo và võ sư kia chắc chắn đã gặp bất trắc rồi!

Sau khi hay tin “chẳng lành” ấy, Do Nhân Kiệt đã giả vờ như bị một đòn đả kích nặng nề, suốt cả buổi chẳng nói lấy một lời.

Đỗ Môn tú sĩ hết lời an ủi chàng, bảo nhất định sẽ báo thù cho hai người. Sau đó, Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh cùng Hắc Bạch Song Quái và mấy tên võ sư hăm hở lên đường phá hủy sào huyệt của Thiên Hồ.

Đỗ Môn tú sĩ có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự tăng cường lực lượng của Thiên Ma Giáo tại Nhạc Dương, nên sau khi nhóm Vô Ảnh Thần Trảo ra đi không bao lâu, đã cùng Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh cấp tốc đến Huê Dung.

Do Nhân Kiệt vốn định nhân cơ hội trở về Tứ Hải tiêu cực, nhưng nghĩ lại sau cùng đã tạm thời bỏ ý định ấy.

Hắc Bạch Song Quái và Hà Đại Bảo đều đã được an bài, một mình chàng ở lại hổ huyệt thêm vài hôm nữa thì cũng chẳng hề gì.

Quả vậy, nếu Ôn Tư Quảng vẫn tin cậy chàng, bằng vào võ công hiện nay, chàng có thể rời khỏi bất kỳ lúc nào. Bằng trái lại, nếu Ôn Tư Quảng đã sinh lòng ngờ vực, chàng muốn bỏ đi cũng chẳng thể được. Còn như chàng không dần lòng được, chỉ khiến Đỗ Môn tú sĩ ra tay sớm hơn mà thôi.

Giờ đây trong căn cứ Quân Sơn này, nhân vật chủ yếu chỉ còn lại một mình Tụ Thủ Thần Y. Lão tìm Do Nhân Kiệt chơi cờ, Do Nhân Kiệt chẳng tiện từ chối.

Trong khi chơi cờ, Do Nhân Kiệt mấy phen định hạ thủ kết liễu cuộc đời của lão thần y vô lương tâm này, song nghĩ đến Phương Huyền Niên và những người khác, có thể sau này còn nhờ đến lão ta, nên mới từ bỏ ý định ấy.

Chơi xong, Do Nhân Kiệt về phòng nghỉ ngơi, nào ngờ chàng vừa mới bước vào phòng, cánh cửa đá sau lưng liền đóng sầm lại.

Chàng quay phắt lại nhìn, thì ra lại là nữ nhân dâm tiện kia!

Do Nhân Kiệt sầm mặt hằn học nói:

- Thiết tưởng thiếu gia không giết được phương giá hay sao?

Hỏa Cơ thản nhiên gật đầu:

- Đương nhiên, với thân thủ của môn hạ Tiêu Dao, muốn lấy mạng Dương Châu Song Cơ đâu có gì là khó!

Do Nhân Kiệt sững sờ:

- Người nói cái gì hử?

Hỏa Cơ bình thản nói:

- Hai ta tuy chính tà khác nhau, nhưng hoàn cảnh hiện nay thì lại giống như nhau, vì sự an toàn chung, đành cùng nắm tay nhau hợp tác thôi!

Do Nhân Kiệt làm mặt lạnh:

- Phương giá nói gì tại hạ chẳng hiểu?

Hỏa Cơ nhoẹn cười:

- Vậy sao thiếu hiệp còn chưa động thủ đi!

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Động thủ chỉ là việc sớm hay muộn thôi! Tại hạ chẳng tin, nếu tại hạ không cho phép mà phương giá ra khỏi được đây!

Hỏa Cơ nhếch môi cười:

- Nếu thiếp mà không ra khỏi được đây thì đâu bao giờ bước chân vào!

Quả vậy, sự thật hết sức rõ ràng, y thị chẳng lý do gì lại tự chui đầu vào chỗ chết. Y thị đã chờ trong phòng này mà không sợ bị sát hại, tất nhiên là phải có sở cậ!

Thế nhưng, điều mà Do Nhân Kiệt muốn biết, chính là y thị đã cậ vào gì?

Hỏa Cơ Giải Y Lôi thấy mình đã chiếm thượng phong, lại cười nói:

- Bây giờ đã có thể bình tâm tĩnh trí nói chuyện với nhau rồi chứ?

Do Nhân Kiệt hất hàm:

- Tại hạ có rất nhiều thời gian, phương giá muốn nói gì cứ việc phát huy hết sức. Tuy nhiên, tại hạ mong là những lời nói không cần thiết thì nên tiết kiệm là hơn!

Hỏa Cơ đến ngồi xuống giường, ung dung nói:

- Việc đầu tiên thiếp muốn cho thiếu hiệp biết là, trừ phi thiếu hiệp tức khắc động thủ, bằng không người trước tiên gặp nguy hiểm trong tổng cơ quan này sẽ là thiếu hiệp, vị cao túc của Tiêu Dao Thư Sinh, chứ không phải Hỏa Cơ Giải Y Lôi này đâu!

- Chính lão họ Ôn đã cho phương giá biết thiếu gia là môn hạ của Tiêu Dao Thư Sinh ư?

- Hoàn toàn ngược lại!

- Vậy là sao?

- Phải nói là thiếp đang định cho lão họ Ôn biết điều ấy mới đúng!

Do Nhân Kiệt ngớ người:

- Phương giá muốn nói...

Hỏa Cơ nhoẽn cười tiếp lời:

- Không sai, cho đến lúc này lão họ Ôn vẫn chưa hay biết gì hết, nếu như thiếu hiệp tiếp tục cố chấp thì chưa biết chừng...

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Đa tạ phương giá đã nhắc nhở, tại hạ còn kịp giết người diệt khẩu!

Đoạn một bước sấn tới, vung chuồng bổ ra nhanh như gió.

Hỏa Cơ tùm tùm cười ngồi yên bất động. Một chuồng của Do Nhân Kiệt vốn chỉ mang tính chất thăm dò, thấy vậy biết là có vấn đề, bèn vội dừng tay lại.

Hỏa Cơ cười nói:

- Sao bỗng dừng lại sinh lòng từ bi thế này?

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Vì tại hạ bỗng nghĩ đến có lẽ phương giá còn điều muốn nói.

Hỏa Cơ gật đầu:

- Không sai, thiếp quả là còn có điều muốn nói, đó là nếu Giải Y Lôi này chưa chết, thiếu hiệp hoặc giả còn có thể sống thêm được vài hôm nữa!

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Còn gì nữa không?

Hỏa Cơ lắc đầu:

- Hết rồi! Thiếu hiệp nếu muốn động thủ thì xin cứ tự tiện!

- Tại hạ có một nhược điểm lớn là hay do dự thiếu quả quyết, phương giá có thể nào nói rõ hơn về sự lợi hại được mất do bởi việc tại hạ động thủ chăng?

Hỏa Cơ gật đầu:

- Được thôi!

Đoạn noãn miệng cười nói tiếp:

- Thật ra đó cũng rất là đơn giản, một là thiếu hiệp có thể giết thiếp, nhưng lại không thể giấu được thi thể của thiếp. Hai là cho dù thiếu hiệp có thể dọn dẹp sạch sẽ thi thể của thiếp, nhưng cũng quyết không thể đặt chân vào được phòng ngủ của thiếp.

- Phương giá muốn nói là phương giá đã để lại di thư, trong ấy viết rõ nếu một mai phương giá gặp nạn, hoặc mất tích, hung thủ sẽ là ai phải không?

- Đó chỉ là phần đầu thôi!

- Phần sau có thể cho biết được chăng?

- Phần sau thiếp viết rất lấp lửng, chỉ bảo Ôn Tư Quảng cấp tốc tìm cách ngăn song quái đi, và sau đó dò hỏi song quái về nội dung bút đàm của các người vào đêm qua.

Do Nhân Kiệt sững sờ, vừa cảm tức vừa hối hận, hồi lâu không thốt nên lời.

Hỏa Cơ như rất thích thú trước dáng vẻ bực tức của chàng, chúm chím cười hỏi:

- Thế nào hả?

Do Nhân Kiệt giọng sắc lạnh:

- Phương giá có nghĩ đến một điều khác nữa chăng?

Hỏa Cơ thoáng ngạc nhiên:

- Điều gì?

- Tại hạ giết phương giá xong, lập tức bỏ đi ngay được chứ?

- Một ý nghĩ thật thú vị!

- Phương giá còn gì để nói nữa không?

- Hết rồi! Kính chúc thiếu hiệp thượng lộ bình an!

Do Nhân Kiệt đảo tròn mắt, đoạn buông tiếng thở dài thậm thượt rồi nói:

- Kể như phương giá đã thắng, hãy cho biết ý muốn chính đi!

Thì ra qua những lời chúc mai mả của Hỏa Cơ, Do Nhân Kiệt mới chợt hiểu ra đối phương đã nói không sai, cảnh ngộ hai người giống như nhau, đều bị giam lỏng trong lòng đất này. Sự thật hết sức rõ ràng, Hỏa Cơ tuy bị dưng vật khổng chế, nhưng võ công vẫn còn, một dịp may hiếm có như lúc này, nếu có thể thoát thân thì y thị còn ở lại đây làm gì? Vậy có nghĩa là, chẳng thể thoát thân được!

Hỏa Cơ cũng buông tiếng thở dài:

- Thiếu hiệp dầu sao cũng là người sáng suốt, mặc dù tình ngộ muộn một chút, nhưng sau cùng vẫn nhận thức được sự lợi hại, vậy cũng là khá lắm rồi!

Đoạn nghiêm túc nói tiếp:

- Lão họ Ôn muộn nhất là trưa mai sẽ về đến, hai ta nếu không muốn vùi xương trong lòng đất này thì hãy sớm liệu bề rời khỏi.

Do Nhân Kiệt thoáng chau mày:

- Phương giá phải chăng đã có cách thoát thân rồi?

Hỏa Cơ gật đầu:

- Đúng vậy! Thiếp đã tính toán rồi, nếu muốn thuận lợi rời khỏi đây. Chỉ có cách là cạy vào lão họ Thi ở ngoài kia thôi!

Do Nhân Kiệt trố mắt:

- Khổng chế uy hiếp ư?

Hỏa Cơ gật đầu:

- Đúng vậy, ngoài ra không còn phương cách nào khác!

- Nếu như hoàn cảnh của lão họ Thi cũng giống như chúng ta thì sao?

Hỏa Cơ thoáng ngần người:

- Có thể chăng?

- Khó thể khẳng định được!

Hỏa Cơ thoáng lưỡng lự:

- Lão họ Ôn chẳng việc gì là không dám làm, điều lo ngại của thiếu hiệp cũng chẳng phải là không có thể, nhưng việc đã đến nước này, dù muốn dù không cũng phải mạo hiểm một phen thử xem...

Do Nhân Kiệt khoát tay:

- Hãy khoan! Có một điều chúng ta cần phải nói rõ trước.

Hỏa Cơ ngạc nhiên chứng bước:

- Lát nữa hãy nói không được ư?

Do Nhân Kiệt lắc mạnh đầu:

- Không được!

- Vậy thì nói đi!

- Xin phương giá nên nhớ hành động hôm nay của chúng ta chẳng qua là do sự biến tòng quyền, một khi rời khỏi Quân Sơn là sẽ chia tay ngay. Từ nay bất kỳ gặp lại nhau tại đâu, thì nợ nần cũng phải thanh toán, phương giá vẫn xin cẩn thận!

Hỏa Cơ mỉm cười:

- Nếu không chia tay thì sao?

Do Nhân Kiệt sầm mặt lạnh lùng:

- Nếu phương giá không có câu trả lời dứt khoát, tại hạ thà chấp nhận ở lại đây một mình phó mặc cho số mệnh.

Hỏa Cơ dần dỗi:

- Thôi, được rồi! Đi nào, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông mà còn ở đó làm dáng, nếu sau này còn gặp lại nhau, chưa biết ai sẽ là người phải cẩn thận đấy!

Do Nhân Kiệt đến mở cửa đá chờ Hỏa Cơ đi khỏi trước, một lúc sau chàng mới đi ra ngoài tiền sảnh.

Trong tiền sảnh, Tụ Thủ Thần Y đang chơi cờ với một võ sư chưa từng gặp qua bao giờ, còn Hỏa Cơ Giải Y Lôi thì đứng sau lưng gã võ sư ấy bàng quan.

Tụ Thủ Thần Y ngược lên nhìn chàng cười nói:

- Ngay cả vị Hà sư phụ này còn chơi khá hơn lão đệ, hãy đến xem để mà học hỏi, vài hôm nữa hai ta sẽ lại đấu nhau.

Hỏa Cơ ngoảnh lại, nháy mắt ra hiệu thật nhanh, ra ý là cứ động thủ, gã bên này đã bị y thị khống chế rồi.

Do Nhân Kiệt ánh mắt sắc bén, thấy Hỏa Cơ đang dùng chân cọ xát trên mình gã võ sư ấy, đối phương mặt đỏ bừng như say rượu, không hề biết cái chết đã cận kề.

Do Nhân Kiệt thấy vậy vừa ghê tởm vừa nực cười, bèn ung dung đến gần cười nói:

- Đây là ván thứ mấy?

- Thứ tư!

- Thắng bại thế nào?

- Ba ván đầu lão phu đều thắng, còn ván này thì đối phương đang chiếm ưu thế, bây giờ phải xem lão phu có nghĩ ra được tuyệt chiêu hay không mới mong đảo ngược được thế cờ!

Do Nhân Kiệt chỉ tay xuống bàn cờ nói:

- Đi nước này có nên chăng?

Tụ Thủ Thần Y vội đưa tay cản:

- Không được nói ra!

Do Nhân Kiệt thừa cơ chớp lấy tay lão ta, rồi cười nói:

- Đúng, nếu nói ra thì đại thần y đâu chịu ngoan ngoãn hàng phục!

Hỏa Cơ chẳng chút chần chừ, vung chưởng bổ mạnh xuống, gã võ sư liền ngoẹo đầu sang bên, ngã gục xuống đất.

Tụ Thủ Thần Y kinh hãi la to:

- Các người tạo phản hả?

Do Nhân Kiệt siết mạnh tay, cười khẩy nói:

- Ngón này gọi là Ngũ đỉnh bá quan, một trong ba tuyệt chiêu trong pho Đại Cầm Nã lừng danh của Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa, lão nhị trong Thiên Sơn Tam Nghĩa, người tinh thông mạch lý như các hạ, hẳn phải biết huyết Hội Tông quan trọng thế nào đối với cơ thể con người. Các hạ nếu không muốn tàn phế thì hãy ngồi yên là hơn!

Tụ Thủ Thần Y tưởng chàng đã bị mê hoặc bởi nhan sắc của Hỏa Cơ, bèn lớn tiếng nói:

- Lão đệ tuyệt đối không nên để mắc lừa ả này, ả ta thâm đẳng có tiếng, ai cũng lấy được, cả Thi mỗ mà ả ta cũng muốn...

Hỏa Cơ chẳng chút tức giận, tủm tủm cười nói:

- Đại y sư có thể trao thuốc giải ra trước chăng?

- Thị phải bảo vị lão đệ này buông tay ra trước mới được.

Hỏa Cơ lắc đầu:

- Không cần! Theo thiếp được biết, có một số dược hoàn quan trọng, đại y sư luôn mang theo bên mình.

Tụ Thủ Thần Y chơm chớp mắt:

- Nếu lão phu trao ra thuốc giải, các người có chịu ngưng tay ngay hay không?

Hỏa Cơ lắc đầu cười:

- Hãy từ từ từng bước một, bây giờ không phải lúc đại y sư đặt điều kiện đâu!

Tụ Thủ Thần Y vô phương đành thò tay trái vào lòng, lấy ra một chiếc túi da màu đen, đặt lên bàn nói:

- Hãy tự lấy đi! Trong chiếc lọ màu vàng đó, mỗi lần uống ba viên với rượu nóng, trong vòng ba hôm không được động tĩnh, kiêng kỵ...

Do Nhân Kiệt siết mạnh tay ngắt lời:

- Đồ đệ của song quái cần uống loại thuốc nào trong số đó mới khôi phục được công lực?

Tụ Thủ Thần Y lắc đầu:

- Loại thuốc ấy không có đây!

Do Nhân Kiệt hỏi vặn:

- Vậy chứ ở đâu?

- Trong phòng lão phu!

- Nếu như các hạ ở lại đây, phái người khác đi lấy, bằng cách nào mới lấy được?

- Hãy đến nói với ả đại nha đầu trong phòng là lấy lọ thuốc số chín, ả ta sẽ lấy cho ngay!

Do Nhân Kiệt quay sang Hỏa Cơ nói:

- Làm phiền một phen được chăng?

Hỏa Cơ gật đầu:

- Thiếp cũng đang định vào trong lấy rượu nóng, lời nói của lão độc vật này chưa chắc đã đáng tin cậy, uống ngay tại đây để xem được tính thế nào thì ổn hơn!

Hỏa Cơ đi khỏi, Tụ Thủ Thần Y bỗng thấp giọng nói:

- Lão đệ nên nghĩ kỹ lại là hơn, ả ta thật hết sức thâm độc, lão đệ đi theo ả ta chắc chắn sẽ khốn khổ, phải biết Ôn giáo chủ trước nay rất hậu đãi lão đệ...

Do Nhân Kiệt tiện tay điểm khóa năm huyệt đạo Dương Cường, Y Xá, Vị Thương, Kiên Tĩnh và Thừa Cân, đoạn buông tay ra cười nói:

- Ôn giáo chủ đã hậu đãi tại hạ như thế nào?

Tụ Thủ Thần Y ngỡ đã có cơ hội xoay chuyển tình thế, vội nói:

- Chẳng hạn như lão đệ vừa mới vào, Ôn giáo chủ đã cho giữ chức tổng tiêu đầu, hiện nay mọi sự thủy đều bàn bạc với lão đệ. Xem lão đệ như là cánh tay tả hữu, thử hỏi kẻ khác có được như vậy không? Hơn nữa, lão đệ sở dĩ đầu vào đây và chẳng quản nguy hiểm đến tính mạng tiềm nhập Thiên Ma Giáo, mục đích chẳng ngoài việc báo thù cho Kim Bút đại hiệp, nếu hôm nay lại đồng lõa với Hỏa Cơ thì vong linh của Kim Bút đại hiệp dưới chốn suối vàng làm sao có thể nhắm mắt?

Do Nhân Kiệt thản nhiên:

- Theo lời của Hỏa Cơ, không có mệnh lệnh của Ôn giáo chủ, chẳng một ai có thể rời khỏi nơi đây, kể cả Do mỗ... có thật như vậy không?

- Tuyệt đối không có như vậy!

- Vậy là tại hạ đã bị mắc mưu rồi!

- Cho nên lão phu khuyên lão đệ hãy chờ Hỏa Cơ trở ra, bắt ngay lấy ả ta, lão phu cam đoan sẽ tìm lý do khỏa lấp việc này với Ôn giáo chủ.

- Nếu tại hạ không thử một phen thì làm sao biết được là Hỏa Cơ đã nói dối?

- Đó thì tùy ở lão đệ tin hay không thôi! Nói tóm lại, lão đệ nên biết lão phu hoàn toàn là vì hảo ý, lão phu là người ăn ngay nói thật, rồi đây lão đệ cứ hỏi kẻ khác.

- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều ấy...

Ngay khi ấy, Hỏa Cơ bước vào, trông thấy Do Nhân Kiệt đã buông tay Tụ Thủ Thần Y ra, bất giác giật mình kinh hãi, song nhìn kỹ thấy lão ngồi yên như phỗng đá, mặt vàng như nghệ và trán đầm mồ hôi, y thị mới yên tâm.

Do Nhân Kiệt hỏi:

- Có lấy được thuốc chưa? Thuốc giải uống vào có hiệu nghiệm không?

Hỏa Cơ gật đầu, đồng thời trao ra một chiếc lọ màu xanh.

Do Nhân Kiệt đón lấy mở nắp ra ngửi, nghe mùi thuốc rất thơm, nhất thời cũng không sao khẳng định được thật hay giả.

Hỏa Cơ đứng bên cười nói:

- Thuốc trong ấy nhiều lắm, sao không mời đại y sư uống trước vài viên thử xem?

Do Nhân Kiệt nghĩ cũng có lý, bèn lấy ra ba viên dược hoàn, bỏ vào miệng Tụ Thủ Thần Y, cười nói:

- Có hứng thú chẳng?

Tụ Thủ Thần Y lặng thinh nuốt lấy.

Do Nhân Kiệt gật đầu nói:

- Tốt lắm, ít ra đây cũng không phải một lọ độc dược!

Đoạn cất chân đá mở huyết Thừa Cân của đối phương, mỉm cười nói tiếp:

- Xin đại y sư hãy nghe cho rõ, rời khỏi được Quân Sơn, mọi sự đều dễ thương lượng, bằng không, cho dù tôn giá y thuật thần thông cũng chẳng thể nào cứu vãn được tính mạng mình, đứng lên đi nào.

Thế là, Hỏa Cơ dẫn trước, Tụ Thủ Thần Y đi giữa, Do Nhân Kiệt đoạn hậu, nối tiếp nhau vượt qua đường hầm, ra khỏi ngôi miếu hoang.

Khi sắp đến bờ hồ, Do Nhân Kiệt hỏi:

- Lát nữa đây chúng ta gọi thuyền bằng cách nào?

Tụ Thủ Thần Y khẽ thở dài:

- Nơi bấp chân lão phu có buộc một lá cờ nhỏ, lấy ra chỉ cần quơ một cái là có thuyền đến ngay.

Do Nhân Kiệt lấy cờ ra cầm tay nghiêm mặt nói:

- Tôn giá đã bảo Ôn giáo chủ rất hậu đãi Do mỗ, xem Do mỗ như cánh tay tả hữu, vậy chứ loại cờ nhỏ này, sao Do mỗ chưa được trông thấy bao giờ?

Tụ Thủ Thần Y lại buông tiếng thở dài cúi đầu lặng thinh.

Sau khi lên thuyền, Hỏa Cơ truyền âm hỏi:

- Giải quyết lão tặc này như thế nào đây?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Lát nữa phương giá cứ đi đường mình, lão tặc này giao cho tại hạ dẫn đi được rồi!

Hỏa Cơ môi thoáng mấp máy, toan nói lại thôi.

Hai giờ sau, thuyền cặp bờ thì trời đã tối, Hỏa Cơ đứng thừ ra trên bờ một hồi, sau cùng khẽ buông tiếng thở dài, quay người bỏ đi trước.

Tụ Thủ Thần Y thấy hai người chia tay nhau đường ai nấy đi, dường như hết sức ngạc nhiên.

Do Nhân Kiệt áp giải lão đi được một quãng đường, thấy phía trước có một cỗ xe trống chạy đến, bèn đón lại thuê chuyên chở.

Sau khi lên xe, Do Nhân Kiệt dặn bảo:

- Hãy đến Vân Khê!

Tụ Thủ Thần Y ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ định đưa lão phu đến đâu vậy?

Do Nhân Kiệt thản nhiên hỏi ngược lại:

- Thế tôn giá muốn đi đâu?

Tụ Thủ Thần Y nhần nhó:

- Lão phu chẳng muốn đi đâu hết, nếu như lão đệ chịu nhường tay cho, điều kiện gì lão phu cũng chấp nhận hết!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Tôn giá hãy nói nghe thử, tôn giá có thể chấp nhận những điều kiện gì?

- Nếu lão đệ muốn học y thuật, lão phu sẵn sàng truyền hết sở học!

Do Nhân Kiệt cười mai mỉa:

- Y thuật của tôn giá đành rằng rất đáng ngưỡng mộ, nhưng có điều tại hạ không hề muốn có một vị sư phụ như tôn giá!

Tụ Thủ Thần Y cười thiếu nảo:

- Không thì nếu lão đệ muốn biết mọi bí mật của Ôn Tư Quảng, lão phu cũng sẵn sàng phụng cáo tận tường.

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Đó không kể được là điều kiện!

Tụ Thủ Thần Y ngẩn người:

- Vì sao?

Do Nhân Kiệt cười nói:

- Vì chỉ cần không phóng thích tôn giá, sớm muộn gì tôn giá cũng phải khai hết ra!

Tụ Thủ Thần Y lặng thinh một hồi, như gom hết can đảm, bỗng thấp giọng nói:

- Lão phu còn một báu vật nữa!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Còn một quyển bí kíp võ học Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức, còn gọi là Tung Hoành Phổ nữa không phải?

Tụ Thủ Thần Y sửng sờ:

- Lão đệ...

- Do mỗ chính là cựu chủ nhân của quyển bí kíp ấy đây!

Tụ Thủ Thần Y thất thanh:

- Thì ra...

- Tục ngữ có câu “Gieo giống nào gặt quả ấy”, tôn giá ngày nay gặp hậu quả thế này, thật chẳng oán được kẻ khác. Khi xưa nếu như tôn giá dừng tính toán thù lao, cứu sống Kim Bút đại hiệp thì ngày nay tôn giá đâu phải nương tựa vào kẻ khác như chó mất chủ thế này, và thậm chí sau cùng chưa chắc đã giữ được tính mạng?

- Vậy sao ngươi lại buông tha cho ả Giải Y Lôi thối tha kia?

- Buông tha cho y thị thì sao?

- Chẳng lẽ lão đệ không biết ả ta cũng là một hung thủ chính trong vụ thảm sát và thiêu hủy Thiên Long phủ khi xưa hay sao?

Do Nhân Kiệt thản nhiên mỉm cười:

- Bậc đại trượng phu phải thị phi rõ ràng, ân oán phân minh. Hôm nay nếu không có y thị thì Do mỗ cũng chẳng rời khỏi được Quân Sơn. Do mỗ không được hạ sát y thị, đó là một trong các điều kiện thỏa thuận. Qua ngày hôm nay, hãy bảo y thị đi qua trước mặt thiếu gia thử xem!

- Vậy lão đệ định xử trí lão như thế nào?

- Đến lúc rồi tôn giá sẽ tự biết. Nói tóm lại, nhất định sẽ công bằng hơn so với cách cư xử của tôn giá đối với những kẻ đã cần tôn giá chữa trị trước đây!

Tụ Thủ Thần Y thấy chàng miệng lưỡi sắc bén, và lại biết rõ về mình như vậy, hiểu là nói nhiều cũng vô ích, bèn không nói gì thêm nữa.

Xe ngựa đi được chừng một canh, Do Nhân Kiệt thò đầu ra hỏi:

- Đã đến đâu rồi vậy?

Gã xa phu ngoảnh lại đáp:

- Vừa qua khỏi thành Lăng Cơ, sắp đến trấn Thảo Kiều, công tử định nghỉ trọ phải không?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Phải, khi nào đến trấn Thảo Kiều, hãy tạm ngừng lại. Tại hạ cần ghé thăm một người bạn.

o O o

Hỏa Cơ nói chẳng sai, Đỗ Môn tú sĩ và Thần Hành Vô Ảnh quả nhiên đã về đến Quân Sơn vào trưa hôm sau.

Thế nhưng, cả căn cứ dưới lòng đất vẫn như trước nhưng người đã đổi khác.

Đỗ Môn tú sĩ chỉ có Tụ Thủ Thần Y là biết rõ “chứng tật” của lão, đầu tiên tưởng là Tụ Thủ Thần Y nhất thời bị nữ sắc mê hoặc, đã cướp Hỏa Cơ mang đi, song đến khi lục soát kỹ phòng ngũ của ba người mất tích, mới biết là không phải là vậy.

Trong phòng của Tụ Thủ Thần Y tất cả các loại sách y dược và dược liệu quý thấy đều còn nguyên vẹn. Còn trong phòng Do Nhân Kiệt và Hỏa Cơ, mọi tài vật quý giá đều đã không cánh mà bay.

Sau cùng, hai người đã tìm được phong thư để lại trong phòng Hỏa Cơ.

Theo nhận định của Thần Hành Vô Ảnh thì bức thư của Hỏa Cơ vẫn có giá trị đáng tin, nên đề nghị lập tức phái người đuổi theo song quái và Vô Ảnh Thần Trảo, bởi y suy đoán có thể Hỏa Cơ cũng là bị bắt cóc.

Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu liên hồi, cho rằng nhận xét của Thần Hành Vô Ảnh quả là ngây thơ.

Thần Hành Vô Ảnh bất phục nói:

- Nếu không vậy, thì họ để lại bức thư này là nghĩa lý gì?

Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy:

- Nghĩa lý gì ư? Đó là muốn hai ta trúng mai phục táng mạng chứ còn gì nữa?

- Vậy chả lẽ lại để mặc cho họ ra đi một cách tự do tự tại thế này hay sao?
- Nếu là kẻ khác, có thể như vậy, nhưng gặp phải họ Ôn này e rằng không dễ dàng như vậy đâu.

- Ôn huynh có kế hoạch gì?

- Thái huynh cứ chờ đó mà xem!

Đỗ Môn tú sĩ nói xong, ra lệnh cho một nữ tỳ đi gọi đến tám võ sư đều với trang phục ngư dân đến. Lão chia tám võ sư ấy ra làm bốn nhóm, giao cho mỗi nhóm một nhiệm vụ khác nhau.

Tám võ sư nhận kế hoạch xong, đã lần lượt lên đường ngay ngày hôm ấy, hai nhóm đến Huê Dung, còn hai nhóm đến Nhạc Dương.

Hai hôm sau, hai nhóm võ sư đến Nhạc Dương có một nhóm trở về trước báo cáo, bảo là có một gã xa phu tên là Tam Quả Tử đã có đưa một thiếu niên và một lão nhân râu dài đến trấn Thảo Kiều, xe là do thiếu niên ấy thuê, vốn bảo là đến Vân Khê, nhưng sau cùng lại xuống xe tại trấn Thảo Kiều.

Đỗ Môn tú sĩ đưa mắt nhìn Thần Hành Vô Ảnh, mắt mọ vẻ đắc ý cười khẩy nói:

- Ôn mỗ nói thế nào?

Thần Hành Vô Ảnh quay sang gã võ sư ấy hỏi:

- Trên xe chỉ có hai người thôi ư?

- Vâng, chúng thuộc hạ cũng có đi đến nơi xuống xe của hai người ấy, bí mật dò hỏi các tiệm quán gần đó. Nghe đâu hai người sau khi xuống xe, có vào một khách điểm bên kia đường, nhưng không bao lâu sau lại viện lý do hồi phòng lại, rồi sau đó chẳng rõ đã đi đâu mất.

Thần Hành Vô Ảnh tức tối mắng:

- Tên tiểu tử rõ là xảo quyệt!

Đỗ Môn tú sĩ buông tiếng cười khẩy:

- Thảo Kiều chẳng qua chỉ là một nơi to cỡ bàn tay. Ôn mỗ chẳng tin tên tiểu tử ấy trốn đi đâu được.

Hắc Thiên Vương chau mày lẩm bẩm:

- Hỏa Cơ đã không đi cùng hai người, nguyên nhân vì sao, thật khó thể hiểu nổi!

Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy:

- Lo gì kia chứ? Khi nào bắt được tên tiểu tử ấy là sẽ rõ hết mọi sự. Ôn mỗ chẳng thiếu gì thủ đoạn, rồi đây sẽ cho tên tiểu tử ấy tha hồ nếm trái.

Đoạn quay sang hai gã võ sư khoát tay nói:

- Hai người lui ra được rồi!

Hai gã võ sư lui khỏi, Thần Hành Vô Ảnh khẽ hỏi:

- Theo ý Ôn huynh, có cần phái ngay người đến Huê Dung và Nhạc Dương để điều Tứ Đại kim cương hoặc Trường Bạch lục tuyệt đến đây chuẩn bị dùng đến hay không?

Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi:

- Chưa cần thiết, chờ xem tình hình rồi hãy liệu!

Thần Hành Vô Ảnh khẽ nói:

- Tên tiểu tử ấy đột nhiên bắt lão Thi mang đi, việc chẳng phải tầm thường. Có thể việc tiểu tử ấy đầu nhập vào tiêu cục, đó là do ý của ba lão tặc ở Thiên Sơn. Nếu Thái mỗ đoán không lầm hành động này của tiểu tử ấy rất có thể là do trong số ba lão tặc có người bị lâm bệnh nặng. Phía Thiên Ma Giáo có lẽ không phát động nhanh chóng, chi bằng nhân cơ hội này tập trung lực lượng, trừ diệt họa tâm phúc này trước.

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Rất có lý!

Thần Hành Vô Ảnh phẫn khởi:

- Vậy tiểu đệ ra phái người đi ngay!

Vị trang chủ Đại Thiên sơn trang này thấy chủ trương của mình được áp dụng, lập tức tỏ vẻ hết sức hớn hở.

Ngay khi lão vừa đứng lên toan đi ra ngoài, nơi cửa chợt tối, rồi thì hai võ sư loạng choạng khiêng vào một mảnh ván gỗ, trên ấy là một người đang nằm, môi rỉ máu tươi và hơi thở yếu ớt, chính là Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Minh, đại sư gia trong giáo.

Đỗ Môn tú sĩ sửng sốt đứng phắt dậy, chạy vội tới hỏi:

- Hầu huynh không sao chứ?

Vô Ảnh Thần Trảo giọng đứt quãng nói:

- Chỉ là một chút nội thương... không quan... trọng lắm... mau... mau nhờ Thi phó giáo chủ... phong bế... huyết đạo...

Thần Hành Vô Ảnh đứng gần hơn hết, nghe vậy liền vùng chỉ nhanh như gió thổi vào huyết "thần hôn" của lão.

Vô Ảnh Thần Trảo người khẽ run lên, đoạn liền nhắm nghiền mắt lại.

Đỗ Môn tú sĩ hết sức nao núng, không ngừng xoa tay nói:

- Thế này... biết làm sao đây?

Thần Hành Vô Ảnh ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Bọn nha đầu của lão họ Thi chẳng rõ có biết dùng thuốc hay không?

Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu:

- Vô ích! Lão ấy dùng thuốc không bao giờ kê toa, ngay cả lọ thuốc cũng đều ghi bằng ám hiệu, điểm độc ác của lão ta chính là ở đó.

Thần Hành Vô Ảnh nhú mày:

- Tiểu đệ đã kiến nghị với Ôn huynh từ lâu, bảo lão ta kê ra vài toa thuốc đề phòng khi cần đến. Ôn huynh chẳng chịu nghe, bảo là sợ tổn thương hòa khí. Bây giờ biết làm sao đây? Về mặt này tiểu đệ mù tịt, đại phu thường chưa chắc đã chữa được, hơn nữa thời gian cũng chưa chắc kịp. Ôi, thật là đau đầu!

Đỗ Môn tú sĩ đi quanh trong phòng hai lượt, bỗng đứng lại, quay sang hai võ sư kia nói:

- Tăng sư phụ hãy đến chỗ Đông nương nương lấy chút Hộ Tâm hoàn mang về đây trước, còn Phùng sư phụ hãy tức tốc đến Nhạc Dương, truyền lệnh đòi Tứ Đại Kim Cang, thiết can, phi đao, song kích và hắc tâm vào canh ba đêm nay tề tập đợi lệnh, đi mau!

Thì ra Vô Ảnh Thần Trảo tuy chỉ là một mưu sĩ mang tính cách thanh khách nhưng lại được Đỗ Môn tú sĩ trọng vọng hơn hẳn hai phó giáo chủ Thần Hành Vô Ảnh và Tụ Thủ Thần Y.

Trước đó Thần Hành Vô Ảnh đề nghị phái người đến trấn Thảo Kiều tìm diệt Thiên Sơn Tam Nghĩa, Đỗ Môn tú sĩ tuy chấp thuận nhưng hết sức miễn cưỡng.

Giờ đây, vị Thiên Đạo giáo chủ này vì cứu vãn tính mạng cho người tâm phúc đắc lực, dù có ngăn cản cũng chẳng thể được.

Hai võ sư lãnh mệnh ra đi, Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Thần Hành Vô Ảnh nói:

- Ôn mỗ định tối nay sẽ đích thân đến Nhạc Dương một chuyến, về phía Huê Dung, xin Thái huynh hãy nhọc tâm nhiều hơn. Thái huynh hẳn rất rõ tính nết của Trường Bạch Lục Tuyết, chỉ cần không thiếu rượu và đàn bà, thấy đều hết sức ngoan ngoãn vâng lời. Thái huynh hãy bảo với họ là khi nào Song Cơ đến tay, Ôn mỗ nhất định sẽ giữ tròn lời hứa.

Thần Hành Vô Ảnh gật đầu:

- Vâng, tiểu đệ đã rõ!

o O o

Trong khi đó, nhóm Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn cũng đã có mặt trong thành Nhạc Dương. Vị tân nhiệm Kim Bút đường chủ rất được tam giáo chủ trọng vọng này đã huênh hoang trước mặt Dâm Hồ là nhất định sẽ bắt được cha con Kim Hoa Ma mang về tổng đàn, nhưng trên đường đi chớ hễ gặp bóng ma nào, y không khỏi bực tức đến cực độ.

Trước tiên, y đi đến phân đàn Thiên Ma Giáo trong thành, gọi phân đàn chủ đến hỏi:

- Cha con Kim Hoa Ma gần đây có xuất hiện trong vùng Nhạc Dương này hay không?

Gã phân đàn chủ thành thật báo cáo:

- Hiệu bạc Thích Ký trong thành bỗng nhiên đã đóng cửa hồi mấy hôm trước, như vậy có lẽ là từng đến qua.

Hắc Thiên Vương đập bàn giận dữ quát:

- Vậy sao người không chịu nói sớm?

Gã phân đàn chủ cười dờ khóc dờ, song y biết rõ vị Huỳnh kỳ hộ giáo này rất là ngang ngược, nói sao là đúng vậy, chẳng biết phải trái là gì cả.

Bèn đành cúi mình nhận tội:

- Dạ vâng, ti chúc đã thiếu sót, những xin đường chủ rộng lòng lượng thứ cho.

Hắc Thiên Vương quát mắt:

- Vậy người có biết hai cha con họ đã đi đâu rồi không?

Gã phân đàn chủ vốn định trả lời không biết, song chợt nghĩ đến câu trả lời này rất có thể sẽ khiến y rơi đầu, bèn bặm bụng nói dối:

- Chẳng rõ là có đáng tin cậy hay không, nghe nói là đã đến thành Lăng Ky...

Hắc Thiên Vương chớ hễ suy nghĩ, lập tức đứng phắt dậy, khoát tay nói:

- Nào, các người hãy đuổi theo mau!

Mười mấy hộ pháp theo cùng dĩ nhiên chẳng thiếu kẻ sáng suốt, nhưng có điều không ai muốn chuốc khổ vào thân.

Thế là mọi người liền xô ghế đứng lên, lại tiếp tục đi về phía thành Lăng Ky.

Khi đến thành Lăng Ky thì trời đã tối, đành phải tạm dừng chân nghỉ trọ. Ăn uống qua loa xong, liền phái người chia nhau ra ngoài thăm dò tin tức, hết như một đàn ong bay bừa bãi.

Các hộ pháp thận trọng hơn, tuy biết là hành động này chẳng khác nào mò kim đáy biển, song vẫn lặn lội khắp phố lớn hẻm nhỏ, hết như đi dạo chơi. Còn một số xảo

quyết thì cứ chui quách vào trong thanh lâu, đó là kinh nghiệm đã có được trên đường, tha hồ phong lưu đến khi gân cốt bải hoải quay về như vậy lại càng ra vẻ tận tụy hơn.

Sau khách điểm là một ngôi Tam Quan miếu, cách nơi trọ của nhóm Hắc Thiên Vương chỉ vài mươi bước, chính là địa điểm hẹn gặp của Đồ Môn tứ sĩ với Tứ Đại Kim Cang.

Trời xui đất khiến có một Bạch kỳ hộ pháp họ Lục, sau khi đã hoang dàng trong thanh lâu, chỉ muốn được ngủ một giấc cho thỏa, nhưng khi về đến cửa khách điểm, mới sực nhớ là còn quá sớm, bèn băng qua con hẻm nhỏ, trông thấy ngôi Tam Quan miếu, nghĩ là một nơi yên tĩnh, liền vào trong ngủ say sưa.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, y bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng bước chân rậm rịch, rồi thì một giọng thô lỗ cất lên hỏi:

- Giáo chủ đã đến chưa?

Một người khác tiếp lời:

- Đã giao hẹn đúng canh ba, có lẽ sắp đến rồi.

Rồi đến một giọng lãnh lút nói:

- Giáo chủ chúng ta đôi khi cũng thận trọng quá mức. Cửu Cung Tam Hồ là cái thá gì, cứ kéo quách đến tàn sát một phen. Vậy chẳng giản tiện hơn ư?

Gã hộ pháp họ Lục toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ôi chà, cả ba vị giáo chủ mà bọn này còn xem chẳng ra gì, bọn họ là thần thánh ở đâu thế này?

Y thật muốn từ trong khám thờ thò đầu ra xem, nhưng lại không đủ can đảm, mà thậm chí cũng chẳng dám động dấy sợ gây ra tiếng động bị đối phương phát giác.

Chỉ nghe một giọng xa lạ sắc lạnh nói:

- Sài huynh không nên nói vậy...

Tiếng nói rất yếu ớt như vừa qua cơn trọng bệnh, song trong giọng điệu như có kèm theo một lưỡi dao vô hình, mỗi tiếng nói đều gây cảm giác ghê rợn.

Giọng lãnh lút dường như không phục nói:

- Vậy Cổ lão đại thử nói nghe xem, Tam Hồ có gì là lợi hại nào?

Người họ Cổ buông tiếng thở dài:

- Tục ngữ có câu, chỉ cách ba hôm là đã khác xa, huống hồ đã mười mấy hai mươi năm? Chẳng kể ai khác, chẳng hạn như bốn chúng ta đây, hồi mười lăm, mười sáu năm trước, thử hỏi có mấy ai biết đến danh tánh chúng ta?

Người họ Sài tiếp lời:

- Cũng như nhau thôi, ngày nay lại có mấy ai biết đến danh tánh của chúng ta chứ?

Người họ Cổ buông giọng sắc lạnh:

- Chẳng bao lâu nữa họ sẽ biết!

Người có giọng thô lỗ lên tiếng trước tiên bỗng hỏi:

- Nghe giáo chủ nói Thiên Hồ Vi Sĩ Lô và Luyện Hồ Thường Vân Sanh hiện đang cùng luyện một môn thần công, Cổ lão đại có đoán ra được họ luyện trò chơi gì không?

Người họ Cổ lạnh lùng nói:

- Việc gì lại phải đoán? Cổ mỗ đã nói từ lâu, trừ phi Lệnh Hồ Huyền tái sinh và học được hết ba pho tuyệt kỹ La Hán quyền, Kỳ Chính cầm nã thủ và Bách Biến Chưởng pháp của ba lão quỷ ở Thiên Sơn. Có lẽ còn có thể đối chọi với chúng ta. Bằng không, với tâm huyết đã đổ vào Tứ Quỷ bảo quyền trong mười mấy năm qua của chúng ta. Dù Tam Hồ liên thủ đấu với một trong Tứ Đại Kim Cang chúng ta, chưa chắc đã giành được phần hơn.

Người tự này giờ im lặng bỗng với giọng ồ ề kêu lên:

- Hay quá, giáo chủ đã đến...

Gã hộ pháp họ Lục không bỏ lỡ thời cơ, vội lặn người xuống khám thờ, từ hậu viện chạy ra khỏi miếu.

Y bọc vòng về đến khách điểm, mọi người vẫn chưa ngủ, Hắc Thiên Vương thấy y ra chiều hốt hoảng, bất giác sinh nghi, bèn quát hỏi:

- Lục hộ pháp đã đi đâu?

Lục hộ pháp vốn không muốn bày tỏ sự việc vừa qua, song nhất thời lại không bịa ra được lý do về muộn, đành phải thú thật ra hết.

Thế nhưng, điều tai hại là vì sợ làm cho vị đại đường chủ này nổi giận. Y lại sửa đổi nội dung cuộc đàm thoại của Tứ Đại Kim Cang, chỉ nói là có mấy người đã bí mật tụ tập trong Tam Quan miếu. Nghe giọng điệu như là người của Thiên Đạo Giáo, vì sợ lỡ qua cơ hội nên vội về đây ngay.

Thử nghĩ với tính khí của Hắc Thiên Vương, khi nghe được tin này làm sao có thể dằn nén nổi?

Thế là vị đại đường chủ này như thể vừa trúng bả vàng, mừng đến nhảy cẫng lên nói:

- Hay quá! Nào, nào! Lục hộ pháp hãy dẫn đường mau!

Lục hộ pháp bất giác rung mình, song lại chẳng dám từ khước, đành cố gom hết can đảm, ưỡn ngực nói:

- Vâng, mọi người hãy theo Lục mỗ!

Nhưng trong bụng lại nghĩ:

“Chỉ mình ta là biết sự lợi hại, lát nữa cần bỏ trốn cũng chẳng đến nỗi không có cơ hội, hãy cố nhẫn nại trước đã”.

Khi họ đến Tam Quan miếu, có lẽ Đỗ Môn tú sĩ vừa mới dọn bảo xong, ngay lúc Tứ Đại Kim Cang từ trong miếu đi ra.

Bởi ánh trăng sáng, đôi bên cách nhau ba bốn trượng đã trông thấy rõ ràng.

Hắc Thiên Vương trước nay giao thủ với người không bao giờ phạm một lời, hễ chạm mặt là động thủ ngay, song lần này lại phá lệ.

Thì ra vì y thấy năm người này nhìn bề ngoài đều rất là nho nhã lịch sự. Thậm chí ngay cả gã hộ giáo họ Lục cũng không khởi tâm ra phân vân, trong năm người này có Tứ Đại Kim Cang mà y đã nghe tiếng nói khi nãy chẳng?

Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng vốn đã giống như một tú tài danh phù kỳ thực, bốn người theo sau ai nấy cũng đều đầy khí khái thư sinh.

Đôi bên đứng dàn thành một hàng ngang, Hắc Thiên Vương trở tay nói:

- Các người là ai hả?

Đỗ Môn tú sĩ ngoảnh sang Tứ Đại Kim Cang cười nói:

- Bốn vị hãy tự báo danh đi! Người vừa nói đó là Kiều Bán Sơn, ngoại hiệu Hắc Thiên Vương, trước kia là Huỳnh kỳ hộ giáo, nay là đường chủ Kim Bút đường trong Thiên Ma Giáo, một thân ngành công cái thế tuyệt luân, xem ra đành phải trể nải một lúc rồi.

Tứ Đại Kim Cang chỉ mỉm miệng cười, không một ai lên tiếng.

Đỗ Môn tú sĩ cười nói tiếp:

- Bốn vị cứ luôn oán than là không ai biết đến đại danh của mình, bây giờ có cơ hội lại không chịu lên tiếng, thôi thì kẻ này đành thừa hộ cho vậy.

Người đứng sát bên Đỗ Môn tú sĩ bỗng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Nói ra danh tánh thì có ích lợi gì? Họ đâu thể chuyển cáo với người khác được nữa!

Hắc Thiên Vương cười khẩy:

- Rõ là còn ngông cuồng hơn họ Kiều này nữa!

Đỗ Môn tú sĩ trở người vừa lên tiếng, tủm tủm cười nói:

- Bất luận Kiều đại đường chủ có còn cơ hội chuyển cáo với người khác hay không, phép lịch sự cũng chẳng thể thiếu sót. Vị này chính là Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng, lão đại trong Tứ Đại Kim Cang.

Đoạn trở ba người kia nói tiếp:

- Còn ba vị kia là lão nhị, Song Kích Kim Cang Vạn Thang, lão tam Phi Dao Kim Cang Sài Hỏa Liệt và lão tứ Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên.

Giới thiệu xong, Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Hắc Thiên Vương cười nói:

- Kiều đại đường chủ còn gì dặn bảo nữa không?

Hắc Thiên Vương tuy biết kẻ đang đứng trước mặt chính là Thiên Đạo Giáo chủ Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng, song cậy vào một thân công lực đặc thiên độc hậu nên không chút e sợ.

Nghe vậy bèn cười khẩy nói:

- Còn nữa thì là hãy nạp mạng đây!

Đoạn ngoảnh qua quát:

- Người ta đã biết phép lịch sự vậy thì chúng ta cũng chớ nên cậy nhiều thắng ít. Cung hộ pháp, hãy ra hầu tiếp vị Ôn đại giáo chủ này trước đi!

Người đó là một Huỳnh kỳ hộ pháp tên là Cung Đại Hải, ngoại hiệu Ngọc Thước Lang Quân. Người này nguyên là một tên đại đạo cường dân trong giới hắc đạo Hà Bắc, ngoài một pho võ học chiêu pháp xuất thần quỷ mạt, một thân khinh công đáng đứng đầu trong giới hộ pháp toàn bang.

Hắc Thiên Vương sở dĩ chọn y vì Ngọc Thước Lang Quân này dáng vẻ cũng rất nho nhã, muốn mang ra so sánh với đối phương. Hãy xem nếu luận về nhân phẩm, Thiên Ma Giáo cũng có vậy.

Đỗ Môn tú sĩ với thân phận một giáo chủ của một tôn giáo, dĩ nhiên đâu chịu giao thủ với một hộ pháp. Song lão biết rõ bọn hộ pháp này thấy đều là hạng ghê gớm trong giới hắc đạo trước kia. Tứ Đại Kim Cang thành tựu tuy cao, song nếu xảy ra hỗn chiến cũng khó mà giành được ưu thế. Cho nên sau khi Ngọc Thước Lang Quân tiến ra, lão với giọng hết sức dịu dàng quay sang Song Kích Kim Cang Vạn Thang gật đầu nói:

- Phải đó, Vạn lão nhị, lần lượt từng người thì mới bộc lộ được chân tài thực học, hãy ra hầu tiếp vị Cung hộ pháp này đi!

Song Kích Kim Cang giơ cao đôi kích trong tay sải bước tiến ra, nhìn Ngọc Thước Lang Quân cười nói:

- Các hạ định chơi đùa chừng bao lâu?

Ngọc Thước Lang Quân thoáng ngẩn người:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Song Kích Kim Cang cười ngạo nghễ:

- Trước nay động thủ với người, tại hạ hiếm khi vượt quá ba chiêu. Nếu như các hạ khó nhắm mắt, Vạn mỗ có thể vị tình kéo dài thêm vài ba chiêu nữa.

Ngọc Thước Lang Quân cả giận quát:

- Lão!

Đồng thời phóng bước sấn tới, vung thước nhắm mặt đối phương quét tới.

Song Kích Kim Cang lách người, tránh xa bảy tám thước, song kích vẫn cặp sát khuỷu tay, không hề đỡ gạt.

Ngọc Thước Lang Quân lại vung thước lao tới, chiêu xuất như gió, chớp mắt đã biến hóa năm lần khác nhau.

Song Kích Kim Cang thụp người, xoay người tunh mình ngược ra sau, lại quay về đúng chỗ đứng trước đây.

Mọi người đứng xem kể cả hai phía thấy đều gật đầu, chỉ một mình Ngọc Thước Lang Quân dường như không hề chú ý đến điều ấy. Lại quay người vung thước lao tới tấn công lần thứ ba.

Song Kích Kim Cang phen này không khách sáo nữa, đoạn kích tay trái vung ra, đón lấy ngọc thước, đoạn kích tay phải đưa tới, trực chỉ vào tim đối phương.

Ngọc Thước Lang Quân thấy kích chiêu đối phương không có gì kỳ diệu, ngọc thước hạ thấp xuống, vừa định quét tới phản công trước ngực đối phương, ngờ đâu ngọn đoạn kích của đối phương vụt dài ra hơn ba thước, nhanh và mạnh hơn cả lúc xuất thủ. Khi thấy nguy thì đã muộn, một tiếng kinh hoàng chưa kịp thốt ra khỏi miệng, mũi kích đã xuyên thấu vào tim.

Thì ra Song Kích Kim Cang đã buộc một sợi xích nhỏ vào mỗi đầu của cán, sợi xích ấy quấn nơi cổ tay, dài hơn tám thước, khi cần có thể phóng kích đi, công dụng như là ám khí. Ngọc Thước Lang Quân không biết điều ấy, tất nhiên là bị trúng phải.

Song Kích Kim Cang sau khi đắc thủ, quay người cười nói:

- Tiếp theo đến lượt vị nào đây?

Hắc Thiên Vương giận dữ gầm lên:

- Đến lượt lão tử ngươi đây!

Đồng thời thân hình như ngọn hắc tháp đã lao tới như bay.

Liên theo đó sau lưng có người lớn tiếng hô:

- Nào, mọi người cùng tiến lên!

Phi Dao Kim Cang cười lạnh nói:

- Cùng tiến lên thì được, nhưng bỏ trốn thì không thể được!

“Vù” một tiếng, một ngọn phi đao lấp lánh ánh bạc đã bay vút ra. Lập tức, một người hự lên ngã gục. Đó chính là Bạch kỳ hộ pháp họ Lục, người vừa mới lớn tiếng hô vang.

Vị Lục hộ pháp này vốn định khi cuộc hỗn chiến diễn ra sẽ âm thầm bỏ trốn, nào ngờ bị Phi Dao Kim Cang tinh mắt trông thấy, rốt cuộc sợ chết lại bị chết sớm hơn.

Bên này, các hộ pháp tam kỳ đã không còn thời gian để bận tâm đến việc ấy, lần lượt tuốt binh khí ra, trong tiếng quát tháo nhất tề xông tới.

Đỗ Môn tú sĩ không tham chiến mà cũng không có ý bỏ đi, chấp hai tay sau lưng chậm chậm thoái lui, như định đứng trên bậc thềm quan chiến. Có hai tên hộ pháp định giở trò đánh rắn đập đầu, nào ngờ vừa mới lao tới, hai ngọn phi đao đã chia ra bay đến.

Phi Dao Kim Cang cười nói:

- Nếu không muốn lãnh phi đao thì đừng có ý định xác xược với giáo chủ bọn ta!

Hai hộ pháp bởi nóng lòng tham công, chỉ lo xông về phía Đỗ Môn tú sĩ, chẳng ngờ hai ngọn phi đao bay đến nhanh như chớp. Rốt cuộc một người bị phi đao xuyên thủng yết hầu, gục chết ngay tức khắc, còn người kia bởi chân trái có tật nên người thoáng chồm tới trước, nhờ vậy chỉ bị phi đao bóc đi một mảng da sau gáy.

Đến lúc này phía Thiên Ma Giáo đã có ba hộ pháp táng mạng, còn phía Tứ Đại Kim Cang thì vẫn chưa có chút tổn thương nào.

Thế nhưng, phen này Hắc Thiên Vương đã dẫn theo đến mười lăm hộ pháp, mất ba vẫn còn mười hai, về nhân số cũng còn chiếm ưu thế hơn.

Trong Tứ Đại Kim Cang chỉ một mình Hắc Tâm Kim Cang là chưa dùng đến binh khí. Khi Hắc Thiên Vương phi thân lao tới, Song Kích Kim Cang liền lùi sang bên, để cho Hắc Tâm Kim Cang đón tiếp vị Kim Bút đường chủ này.

Còn mười hai hộ pháp Thiên Ma Giáo thì chia làm ba nhóm, với bốn chọi một, chia nhau giáp công Song Kích, Phi Dao và Thiết Can ba người.

Bốn hộ pháp vây đánh Phi Dao Kim Cang Sài Hỏa Liệt đều biết đối phương phi đao lợi hại, nên không một ai dám khinh suất, thấy đều dốc sức tấn công với chiêu thức hiểm độc, không để cho đối phương rảnh tay, đến đối Phi Dao Kim Cang tuy có tuyệt kỹ phi đao, nhất thời cũng chẳng thi triển được.

Cảnh ngộ của Song Kích Kim Cang Vạn Thanh cũng chẳng khác gì, cái chết của Ngọc Thước Lang Quân Cung Đại Hải đã khiến bốn hộ pháp giáp công sinh lòng cảnh

giác, luôn lưu ý đôi đoản kích trong tay đối phương, không để cho đối phương có cơ hội phóng ra. Song Kích Kim Cang Vạn Thang tuy võ công cao hơn bốn hộ pháp Thiên Ma, nhưng song thủ bất địch tứ quyền, lúc này cũng chỉ cố gắng cầm cự mà thôi.

Chỉ có Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên với cây gậy sắt trong tay vung ngang quét dọc, bóng gậy loang loáng, rít gió vút vù, khiến bốn tên hộ pháp không sao xáp đến gần, có thể nói là một người đặc thế nhất trong cuộc hỗn chiến.

Bên kia, Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn hết như một con trâu điên, một pho chuông pháp triển khai, chỉ công không thủ, hoàn toàn với lối đánh thí mạng.

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng người chập chờn như cánh bướm vờn hoa, chỉ thủ không công, đấu pháp hoàn toàn trái ngược với đối phương.

Đỗ Môn tú sĩ đứng trên bậc thềm trước miếu, chấp tay đảo mắt nhìn quanh, lúc nhìn bên này, lúc lại nhìn bên kia, khi thì gật đầu ra chiều khen ngợi, khi lại lắc đầu lộ vẻ không bằng lòng, thần thái hết sức thanh thản.

Lúc này đã sắp hết canh tư, Đỗ Môn tú sĩ ngược lên nhìn trời, đôi mày thoáng chau lại, như bắt đầu cảm thấy nóng ruột.

Ngay khi ấy, trong trận chiến đột nhiên xảy ra một tai nạn nhỏ, và rồi đã gây nên thảm biến liên tiếp theo sau đó.

Nguyên do là một hộ pháp giáp công Thiết Can Kim Cang, bởi tối qua đã vui với một ả thanh lâu quá độ, trận chiến kéo dài đã khiến y thở hồng hộc và hai chân bải hoải, dần cảm thấy có phần lực bất tòng tâm, chỉ bởi tránh né chậm một chút, bị Thiết Can Kim Cang quét trúng một gậy vào nách, người liền bay bổng lên không, xui khiến làm sao lại rơi xuống ngay đầu một hộ pháp đang giáp công Song Kích Kim Cang.

Tên hộ pháp ấy vội vung binh khí lên gạt, tuy đánh bật được tử thi đồng bọn, song bản thân lại lộ toang phần trước. Song Kích Kim Cang đoản kích tiện tay đâm tới, liền xuyên thủng ngực tên hộ pháp ấy, một luồng máu phún ra như suối, khi y ngã xuống đất, lại làm vấp chân một hộ pháp đang giáp công Phi Dao Kim Cang, khiến người đó loạng choạng, đâm ngay vào lòng Hắc Tâm Kim Cang.

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng liền thừa cơ song chuông đẩy ra, xô tên hộ pháp xấu số đó đến trước mặt Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn.

Hắc Thiên Vương gầm vang một tiếng, cũng chẳng màng là người nhà, vung chuông giáng xuống, sau đó tung chân đá tử thi sang bên. Y không nghĩ đến đó là gian kế của kẻ địch, ngay khi tử thi bay sang bên, chợt thấy bóng người nhấp nhোáng, Hắc Tâm Kim Cang đã lao tới trước mặt.

Hắc Tâm Kim Cang quả là danh phủ kỳ thực, một người có trái tim đen đúng nghĩa, y biết đối phương da rắn thịt dày, một chuông tầm thường khó thu được hiệu quả

trí mạng, nên hai ngón tay chĩa thẳng ra, với chiêu “Song long thám châu” móc mắt Hắc Thiên Vương.

Hắc Thiên Vương đau đớn gầm vang như hổ đói, tung mình lên đâm đầu lao tới, toan thí mạng cùng chết với đối phương.

Hắc Tâm Kim Cang đâu cam chịu vậy, lẹ làng lách người sang bên, Hắc Thiên Vương hụt hẫng, đâm đầu thẳng vào bậc cấp, “ầm” một tiếng vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Chín hộ pháp Thiên Ma Giáo thấy đầu lĩnh đã táng mạng, thế là sau một tiếng huýt dài, đua nhau quay người tìm đường tháo chạy.

Phi Dao Kim Cang cười the thé nói:

- Để xem các người chân ai dài nhất.

Vút! Vút! Vút! Ba ngọn phi đao bay ra như tia chớp, những tiếng rú thảm vang lên liên hồi, lại thêm ba hộ pháp Thiên Ma Giáo ngã gục.

Đỗ Môn tú sĩ bước xuống bậc thềm, mỉm cười khoát tay nói:

- Thôi, thôi. Sài lão tam hôm nay đã liên tiếp hạ năm tên, kể ra cũng đủ mãn nguyện rồi!

Hắc Tâm Kim Cang liếc nhìn tử thi Hắc Thiên Vương, khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tên tiểu tử đàn độn này quả không hổ là một đường chủ, vừa rồi nếu không nhờ một gậy của lão tứ, hôm nay thật chưa biết ai chết bởi tay ai...

Đỗ Môn tú sĩ cười ngắt lời:

- Lại nữa rồi, tên tiểu tử này chẳng qua chỉ nhờ vào sức mạnh man rợ thôi, đâu sánh bằng được với tên họ Âm hôm trước, nếu Sài lão tam không vì môn Cửu Cung Mê Hồn Bộ, chỉ thủ không công, quần thảo với hắn nên mới kéo dài thời gian, chứ không thì hắn đâu thể cầm cự nổi đến mười chiêu của huynh đệ.

Đoạn lại quay sang Phi Dao Kim Cang khoát tay cười nói:

- Đã không còn sớm nữa, hãy mau nhặt lại mấy ngọn phi đao lên đường đi thôi!

Một cuộc chiến thảm khốc qua đi, trước Tam Quan miếu lại trở về với sự yên lặng.

Lúc này, trong cành lá rậm trên một ngọn cổ tùng cao to, bỗng có người buông tiếng thở dài rồi thấp giọng nói:

- Tuồng hát đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi thôi!

Rồi thì từ trên cây lần lượt phóng xuống bốn bóng người. Đó chính là Kim La Hán Triệu Phú, Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa, Bách Biến Chưởng Ngôn Cập Nghĩa và Do Nhân Kiệt.

Sau khi hạ xuống đất, Kim La Hán quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Liễu lão nhi bảo bọn này đến gặp ở đâu?

- Khách điểm Túy Tiên!

- Vậy thì đi mau!

Kỳ Chính Thủ vừa đi vừa hỏi:

- Theo lão đại thấy, bốn tên khi nãy, liệu chúng ta có đối phó nổi không?

Kim La Hán lắc đầu:

- Chưa biết chừng...

- Nếu có thêm được Hắc Bạch Song Quái, có lẽ không đến nỗi nào...

Kỳ Chính Thủ chau mày:

- Nhắc đến Hắc Bạch Song Quái, Viên mỗ lại phải oán trách Liễu lão nhi, lại nhằm trong lúc này bảo sư đồ họ ba người trở về Đại Hồng Sơn, thật chẳng hiểu nổi dụng tâm của lão ta.

Kim La Hán nghiêm mặt nói:

- Lão nhi, chẳng phải ngu huynh phê phán đệ, đó là đệ đã không hiểu con người của Liễu lão nhi. Hiện nay, bất luận Thiên Ma Giáo hay Thiên Đạo Giáo đều muốn khống chế đồ đệ để sai khiến sư phụ, nếu chúng ta vì cứu thoát đồ đệ mà giữ Song Quái lại để giúp sức, thử hỏi như vậy có khác nào thủ đoạn của Thiên Ma Giáo và Thiên Đạo Giáo? Phen này Liễu lão nhi xử sự như vậy, thật khiến Triệu mỗ phục đến sát đất.

Kỳ Chính Thủ buông tiếng thở dài:

- Nhưng mà...

Do Nhân Kiệt cười ngắt lời:

- Hai vị tiền bối xin dừng cãi nhau về những việc đã qua nữa, tiện đây vẫn bối muốn thỉnh giáo một điều. Ý vẫn bối định sau khi Dâm Hồ xuất binh, sẽ lại với thân phận Ác Quân Bình trở về tổng đàn Thiên Ma Giáo, với cương vị thủ tịch hộ giáo hạ lệnh phá hủy tổng đàn thành bình địa, chẳng hay ba vị tiền bối nghĩ sao?

Bách Biến Chương lắc đầu nguây nguậy:

- Như vậy mạo hiểm quá!

Do Nhân Kiệt cười:

- Có gì là mạo hiểm?

Bách Biến Chương nghiêm giọng:

- Không có Hỏa Cơ thì còn có thể, bây giờ Hỏa Cơ đã biết người là kẻ giả mạo, đến nữa há chẳng chuốc lấy cái chết còn gì?

Do Nhân Kiệt thản nhiên cười:

- Đành rằng vậy, nhưng vẫn bối lại nghĩ khác. Văn bối bây giờ đến đó, có lẽ Dâm Hồ và Thủy Hỏa Song Cơ đã đi rồi. Hỏa Cơ không bao giờ lại đi tuyên bố điều bí mật này với những ma đồ khác. Vả lại, Hỏa Cơ không bao giờ ngờ đến văn bối lại dám cả gan trở vào hang hùm lần nữa. Do đó, văn bối nhận thấy hành động này chẳng có gì là mạo hiểm cả!

Kim La Hán trầm ngâm:

- Việc này để khi gặp Liễu lão nhi, mọi người cùng bàn bạc kỹ lưỡng rồi quyết định cũng chẳng muộn.

Mọi người từ cửa bắc vào thành, theo bờ thành đi về hướng đông, lát sau đã đến khách điểm Túy Tiên nằm gần cửa đông thành.

Khách điểm này là do một nhân vật hiệp nghĩa trong võ lâm trước kia đã quy ẩn thành lập, bốn người không cần lên tiếng báo, từ sau khách điểm vượt tường vào.

Bốn người xô mở cửa một gian thượng phòng bên phía tây, Kim La Hán đi đầu khẽ cất tiếng hỏi:

- Liễu lão nhi đã đến chưa?

Trong phòng yên lặng, không có tiếng trả lời.

Kim La Hán bật lên một tiếng sững sốt, ngoảnh lại nói:

- Trời sắp sáng rồi, sao vẫn chưa đến thế này?

Kỳ Chính Thủ bật hỏa tập lên cười nói:

- Liễu lão nhi viết giấy để lại chỉ bảo chúng ta chờ ở đây, nhưng không hẹn giờ giấc, dĩ nhiên chúng ta phải đến trước rồi.

Đoạn đi đến góc phòng, thấp chấy ngọn đèn dầu trên vách.

Bách Biến Chuông quét mắt nhìn, bỗng sững sốt khẽ kêu lên:

- Liễu lão nhi đã từng đến đây rồi!

Mọi người ngoảnh sang nhìn, thấy trên chiếc bàn đặt sát vách có một mảnh giấy để dưới khay trà, thấy đều bất giác ngớ người.

Kim La Hán đến cầm lên xem, thấy trên giấy vốn vẹn chỉ có mấy chữ:

“Gặp giấy này tức tốc trở về Thảo Kiều!”

Kim La Hán xem xong, trao mảnh giấy cho mọi người và lẩm bẩm:

- Lạ thật, khi Liễu lão nhi hộ tống sư đồ song quái rời khỏi, đã bảo là sẽ gặp lại nhau tại đây, bây giờ lại bảo chúng ta đến Thảo Kiều làm gì thế này?

Kỳ Chính Thủ và Bách Biến Chưởng chau chặt mày, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được vì nguyên nhân gì.

Do Nhân Kiệt bỗng nói:

- Qua giọng điệu trên giấy này của ân sư, tình hình dường như hết sức khẩn cấp, chúng ta nên đi ngay là hơn!

Thế là bốn người phi thân ra khỏi khách điểm, đang đêm đi đến Thảo Kiều.

o O o

Trong một thôn nhỏ cách trấn Thảo Kiều không xa, vào lúc trời hừng sáng, bỗng xuất hiện năm người khách bất ngờ.

Năm người ấy chẳng phải ai khác, chính là Đổ Môn tứ sĩ Ôn Tư Quảng cùng nhóm tâm phúc đặc lục Tứ Đại Kim Cang từ thành Lăng Ky đến.

Nơi chúng xuất hiện là một trang viện nằm ở thôn bắc.

Đổ Môn tứ sĩ cùng Tứ Đại Kim Cang sau khi vào nhà, hai hán tử trung niên dáng vẻ nông dân lập tức hơi hải theo vào.

Đổ Môn tứ sĩ quét mắt nhìn hai người ấy, sầm mặt lạnh lùng nói:

- Vùng Thảo Kiều này gần đây vẫn bình yên chứ?

Hai gã hán tử sợ sệt khom mình nói:

- Nhờ hồng phúc của giáo chủ...

Đổ Môn tứ sĩ không chờ hai người dứt lời, vung tay xáng cho mỗi người ba cát tái tai. Sau đó lại quát:

- Hạn định cho các người trước giờ Ngọ phải tìm cho ra nơi ẩn náu của lão quỷ Tiêu Dao Thư Sinh và Thiên Sơn Tam Nghĩa, bằng không chờ trách bốn giáo chủ thiên diện vô tình!

Hai hán tử vâng dạ rồi rít, đoạn vội quay người ra khỏi trang, phóng nhanh về phía trấn Thảo Kiều.

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng chau mày nói:

- Cổ mõ thấy hai tên ấy chưa chắc sẽ làm được việc, chi bằng hãy để bốn huynh đệ bọn này chia nhau dò tìm có lẽ còn nhanh hơn...

Đổ Môn tứ sĩ lắc đầu:

- Bọn họ không phải là thiếu năng lực, chẳng qua do bình thường thiếu quản thúc nên đã không làm việc tận tụy đó thôi. Các vị đã phải vất vả cả đêm, cũng đã mỗi

mệt lắm rồi, lát nữa đây không chừng còn có một cuộc kịch chiến, nên tìm chỗ nghỉ ngơi là hơn!

Lúc gần giờ Ngọ, Đỗ Môn tú sĩ và Tứ Đại Kim Cang ăn trưa xong, đang ngồi trong nhà uống trà trò chuyện, hai hán tử ra đi hồi sáng bỗng có một người vội vã trở về, thở hổn hển nói:

- Bẩm giáo chủ... thuộc hạ.. thuộc...

Đỗ Môn tú sĩ chú mắt lạnh lùng nói:

- Không tìm được chứ gì?

- Không phải, đã tìm... tìm...

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng xem lời:

- Đã tìm gặp rồi phải không?

Hán tử ấy vội gật đầu:

- Vâng... vâng... đã tìm... tìm...

Y càng luống cuống thì càng không sao nói tiếp được.

Đỗ Môn tú sĩ dịu giọng nói:

- Đã tìm gặp rồi phải không? Tốt lắm! Không cần phải vội, hãy nghỉ ngơi một lát rồi thư thả nói cho tận tường hơn.

Gã hán tử thở mạnh một hồi, đoạn mới nói:

- Việc là thế này, thuộc hạ với Đinh Nhị khi đến Thảo Kiều, gặp một tiểu huynh đệ báo cáo, bảo là trong quán đậu hủ của Hồ Hạt Tử có ở trọ một nhóm người rất khả nghi...

- Bọn họ ra sao?

- Dạ, thuộc hạ sắp nói đến đây. Lúc bấy giờ, thuộc hạ và Đinh Nhị nghe được tin ấy, lập tức giả vờ cần mua đậu hủ, tìm lấy một cái giỏ xách to, đến quán Hồ Hạt Tử, rồi sau đó thuộc hạ lại giả vờ đi tiểu, vội vã ra sau quán...

- Hay lắm, sau đó thế nào?

- Thuộc hạ vừa vào đến hậu viện, đã trông thấy mấy lão già ấy đứng dưới giàn đậu, dường như đang bàn bạc việc gì đó, thấy tất cả đều mặt mày tiu nghỉu, ra vẻ hết sức lo lắng, thuộc hạ sợ bại lộ nên không dám nghe lén...

- Cẩn thận như vậy rất đúng, vóc dáng và diện mạo hoàn toàn đúng như lời mô tả của Hầu sư gia, chính là Thiên Sơn Tam Nghĩa và lão quỷ Tiêu Dao Thư Sinh.

- Chỉ có bốn lão già ấy thôi ư?

- Không, bên cạnh còn có một gã tiểu tử rất anh tuấn và một gã trung niên to khỏe nữa!

- Tất cả sáu người phải không?

- Vâng, ngoài ra trong nhà củi gần đó dường như có người bị đánh đập, đang đau đớn rên rỉ...

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, thở dài nói:

- Thật tội nghiệp cho lão Thi, có lẽ phen này đã phải no đòn.

Gã hán tử sững sốt:

- Đó là Thi phó giáo chủ ư?

Đỗ Môn tú sĩ không đếm xỉa đến ý, ngoảnh đi quất mắt nhìn Tứ Đại Kim Cang đoạn lẩm bẩm nói:

- Thật là rắc rối...

Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng bỗng hỏi:

- Giáo chủ muốn nói là bốn lão già ấy ở cùng một nơi, lo bốn huynh đệ bọn này không ứng phó nổi chứ gì?

Đỗ Môn tú sĩ trầm ngâm:

- Dù sao đó cũng là điều rất đáng lo ngại, cho dù bốn vị không bại, nhưng muốn cứu người e chẳng phải dễ dàng.

Song Kích Kim Cang Vạn Thang xem lời:

- Hãy đi Huê Dung điều Trường Bạch Lục Tuyết đến, thế nào?

Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu:

- Không kịp đâu!

Phi Dao Kim Cang Sài Hỏa Liệt bỗng nói:

- Sài mỗ có một ý kiến, chẳng hay giáo chủ nghĩ sao?

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Sài huynh có cao kiến gì?

Phi Dao Kim Cang chậm rãi nói:

- Bây giờ đến đó tạm thời dừng lộ hình tích, để Sài mỗ lén vào hậu viện trước, xuất kỳ bất ý dùng phi đao hạ gục một hai người, sau đó mọi người hãy cùng xông vào, bốn huynh đệ bọn này cự địch, giáo chủ dẫn thuộc hạ lo việc cứu người.

Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Cũng đành vậy thôi!

Đoạn quay sang gã hán tử hỏi:

- Còn Đinh Nhị đâu?

- Đinh Nhị cùng hai tiểu huynh đệ hiện đang canh chừng gần quán đậu hủ, phòng đối phương bỏ đi nơi khác.

Đỗ Môn tú sĩ đứng lên:

- Được rồi, chúng ta quyết định như vậy, đi thôi!

o O o

Chếch bên đối diện quán đậu hủ của Hồ Hạt Tử là một tiệm tạp hóa. Đinh Nhị mua lấy một gói đậu phộng và hai cân rượu, vừa uống vừa liếc mắt theo dõi phía đối diện.

Lúc này bỗng có người vỗ nhẹ lên vai, khiến y giật nảy mình, quay phắt lại nhìn, thì ra là Tôn Lục trở về báo tin khi nãy, mới hoàn hồn chau mày khẽ nói:

- Mẹ kiếp, sao người...

Tôn Lục khẽ ngắt lời:

- Giáo chủ đã dẫn người đến, ở bên cạnh đây, bảo người qua hỏi chuyện.

Đinh Nhị sửng sốt:

- Giáo chủ đã đến ư?

Tôn Lục kinh ngạc:

- Lạ chưa! Giáo chủ bảo chúng ta dò thám chính là muốn đấu với bọn lão già kia một phen, bây giờ đã tìm gặp, lẽ nào lại không đến?

Đinh Nhị mặt mày trắng nhợt:

- Tính mạng của... hai ta... phen này có lẽ... tiêu rồi!

Tôn Lục kinh hãi:

- Sao vậy?

Đinh Nhị run giọng:

- Khi nãy bọn lão già kia bỗng lần lượt bỏ đi hết rồi. Đinh mỗ đang lo đến nấu ruột, sợ giáo chủ nghĩ hai ta nói dối...

Tôn Lục ngớ người:

- Vậy còn gã tiểu tử?

- Cũng bỏ đi rồi, chỉ còn lại gã trung niên to khỏe thôi! Đinh mỗ đang toan tính, nếu bọn lão già kia không quay lại, hai ta chi bằng bỏ trốn thôi...

Tôn Lục thừ ra một hồi, đoạn khẽ thở dài nói:

- Đây đâu phải lỗi do hai ta, tốt hơn hai ta hãy qua đó thưa thật với giáo chủ, bây giờ dù muốn bỏ trốn cũng chẳng còn kịp.

Thật bất ngờ, khi nghe xong báo cáo của họ, Đỗ Môn tú sĩ lại hết sức vui mừng, hối hả hỏi:

- Bọn lão già kia bỏ đi đã bao lâu rồi?

- Chỉ mới đây thôi!

Đỗ Môn tú sĩ lại hỏi:

- Đã đi về hướng nào ra khỏi trấn?

- Tất cả đều đi về hướng tây, ra chiều rất vội vã!

- Vậy là bây giờ trong quán chỉ còn lại Hồ Hạt Tử với gã trung niên phải không?

- Dạ vâng!

Đỗ Môn tú sĩ quay sang Tứ Đại Kim Cang hớn hở khoát tay nói:

- Dịp may hiếm có, đi mau!

Tứ Đại Kim Cang vừa định cất bước, Đỗ Môn tú sĩ bỗng lại khoát tay nói:

- Hãy khoan!

Hắc Tâm Kim Cang quay lại hỏi:

- Giáo chủ còn gì dặn bảo nữa?

Đỗ Môn tú sĩ thoáng ngẫm nghĩ:

- Mục đích chính của chúng ta phen này là giải cứu Thi phó giáo chủ, không động thủ là thượng sách, bọn lão già kia hẳn không quay lại nhanh chóng, tốt hơn nên phái một người đi xem xét động tĩnh trước rồi hãy hành động.

Tôn Lục sốt sắng nói:

- Thuộc hạ có thể viện lý do nhà có thân thích đến chơi, khi nãy mua ăn không đủ, cần mua thêm một ít nữa.

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Hay lắm, người hãy đi mau!

Tôn Lục ra đi một hồi, quay về hí hửng nói:

- Hay quá, hai gã kia đang chơi cờ trong quán, khi thuộc hạ vào đến, vì một nước cờ hai người đang cãi vã nhau dữ dội, Hồ Hạt Tử bảo là y mắt kém, không thấy rõ đối phương phóng mã ăn xa, nắm chặt con cờ không chịu buông ra, đòi hoàn lại một nước...

Y chưa dứt lời, Đỗ Môn tú sĩ đã cùng Tứ Đại Kim Cang đã đi ra khỏi cửa.

Khi Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên công Tụ Thủ Thần Y từ trong nhà củi ra, trong quán phía trước vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cãi vã nhau, kẻ đòi hoàn, người không chịu, chỉ thiếu điều động thủ đánh nhau.

Khi xe ngựa ra khỏi trấn Thảo Kiều một quãng, Đỗ Môn tú sĩ mới nôn nóng giải khai hết huyết đạo khắp người Tụ Thủ Thần Y.

Tụ Thủ Thần Y mở bừng mắt, khi trông rõ cảnh tượng xung quanh, chẳng chút lộ vẻ vui mừng, chỉ khẽ buông tiếng thở dài não ruột, đoạn lại chậm chậm nhắm nghiền mắt.

Đỗ Môn tú sĩ giọng đượm chút áy náy khẽ nói:

- Thi huynh không bị nội thương chứ?

Tụ Thủ Thần Y lại buông tiếng thở dài, hồi lâu mới buồn bã nói:

- Không hề gì, khi về đến chẳng thiếu gì thuốc, có điều nổi nhục phen này thật khó thể nhẫn nhịn, lão phu đã nói rồi, ả đàn bà ấy là một mầm họa...

Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc:

- Thi huynh muốn nói, biến cố phen này hoàn toàn là do ả tiện nhân ấy ư?

Tụ Thủ Thần Y lắc đầu, uể oải nói:

- Bỏ đi thôi, đừng nhắc đến nữa!

Đỗ Môn tú sĩ im lặng một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Thi huynh có trông thấy tên đồ đệ của Hắc Bạch Song Quái không?

Tụ Thủ Thần Y lạnh lùng lặng thinh.

Chừng nửa giờ sau, xe ngựa đã đến bờ hồ Động Đình, khi một chiếc thuyền nhỏ cập vào, Đỗ Môn tú sĩ mới quay sang Tứ Đại Kim Cang nói:

- Bốn vị hãy trở về chỗ cũ đi!

Phi Dao Kim Cang tình cờ quét mắt nhìn bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, bọn nào đang đến thế kia?

Đỗ Môn tú sĩ quay người chăm chú nhìn kỹ, đoạn quay lại khoát tay nói:

- Đó là Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ, hãy mau khiêng Thi phó giáo chủ lên thuyền, pho Huyết Hoa chưởng của lão dân ma đó cũng khá là khó đối phó.

Quả đúng là Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ, theo sau lão ma là mười mấy hộ giáo Thiên Ma.

Kim Hoa Ma đứng lại ngoài ba trượng quét mắt nhìn thật nhanh, đoạn ôm quyền cao giọng nói:

- Vị này có lẽ là Ôn giáo chủ phải không?

Đỗ Môn tú sĩ ôm quyền đáp:

- Không dám! Bỉ nhân chính là Ôn Tư Quảng, chẳng hay Thích đại đường chủ có điều chi kiến giáo?

Kim Hoa Ma ngửa mặt cười to:

- Đường chủ ư? Vinh dự ấy Thích mỗ không có phúc phận nhận lãnh, đã là của kẻ khác lâu rồi!

Thật ra Đỗ Môn tú sĩ đâu phải không biết điều ấy, do chẳng qua vì phép lịch sự mà gọi như vậy thôi.

Kim Hoa Ma ngưng cười, chú mục nói tiếp:

- Ôn giáo chủ xưa nay đã nổi danh là người biết hết mọi sự kể cả quá khứ lẫn vị lai, hẳn là phải biết dụng ý của Thích mỗ đến đây phen này chứ?

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Đúng vậy, việc lệnh lang lâm bệnh, Ôn mỗ vừa được nghe cách đây vài hôm!

Kim Hoa Ma trầm giọng:

- Nếu bây giờ Thích mỗ đưa ra một thỉnh cầu, xin Thi phó giáo chủ một thang thuốc, Ôn giáo chủ có chịu thành toàn cho chăng?

Đỗ Môn tú sĩ đảo tròn tròn mắt:

- Thích lão tiền bối nếu không có lòng ngờ vực, xin hãy cho lui tùy tùng, dời bước đến Quân Sơn thư thả bàn tính, thế nào?

Lão thâm nghĩ, Hỏa Cơ đi mất, Kim Hoa Ma lại đến, kể ra cũng chẳng thiệt thòi gì.

Kim Hoa Ma bởi thương con nóng lòng, nghe vậy chẳng chút do dự, khoát tay nói:

- Các người hãy về trước đi!

Đỗ Môn tú sĩ cũng quay lại, nháy mắt với Tứ Đại Kim Cang nói:

- Vạn lão nhị và Sài lão tam hãy ở lại, Cổ lão đại và Tần lão tứ hãy cùng Thích lão tiền bối đi chung một thuyền.

Sau khi lên thuyền, Đỗ Môn tú sĩ khẽ hỏi:

- Vừa rồi Thi huynh đã nghe hết cả rồi chứ?

Tụ Thủ Thần Y gật đầu:

- Rồi!

- Công lực của tên tiểu tử ấy, có thuốc khôi phục được chăng?

Tụ Thủ Thần Y gật đầu:

- Có!

- Phải cần bao lâu?

- Nếu bệnh tình không quá nghiêm trọng, chỉ cần hai ba thang thuốc là đủ!

- Vậy chẳng mau chóng quá ư?

- Đó là tùy ở giáo chủ, cùng một chứng bệnh, lão phu có thể chữa khỏi tức khắc, mà cũng có thể chữa đến bốn năm năm!

Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười:

- Cũng như cách Thi huynh đã chữa trị cho tên đồ đệ của song quái chứ gì?

- Phải!

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Phương cách ấy Ôn mỗ hết sức thích thú!

- Nếu vậy thì giáo chủ sẽ được thưởng thức thêm một lần nữa!

Thuyền đến Quân Sơn vào lúc nửa đêm. Khi xuống đến dưới lòng đất, Đỗ Môn tú sĩ mới khoát tay bảo Hắc Tâm Kim Cang và Thiết Can Kim Cang lui ra.

Thu xếp Kim Hoa Ma xong, Đỗ Môn tú sĩ liền đưa Tụ Thủ Thần Y vào bí thất thăm Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh.

Nào ngờ hai người đẩy cửa bước vào, đưa tay sờ thử, Vô Ảnh Thần Trảo đã tắt thở tự bao giờ.

Đỗ Môn tú sĩ đứng thừ ra như phỗng đá, hồi lâu mới quay lại gất giọng quát:

- Từ sư phụ, hãy đến đây!

Một võ sư tất tả chạy vào.

Đỗ Môn tú sĩ trở tử thi quát hỏi:

- Người đã chết, khi nãy vào sao không báo cáo?

Võ sư họ Từ kinh hoàng:

- Tiểu nhân vừa mới thay phiên...

Đỗ Môn tú sĩ lạnh lùng ngắt lời:

- Phiên trực trước đó là ai với ai?

Từ võ sư run giọng:

- Tiền sư phụ và Do sư phụ!

Đỗ Môn tú sĩ khoát tay:

- Hãy gọi hai người ấy đến đây!

- Dạ vâng!

Từ võ sư lui ra, lát sau trở vào, theo sau chỉ có một võ sư họ Do.

Đỗ Môn tú sĩ sầm mặt hỏi:

- Tiền sư phụ đâu?

Do võ sư cúi đầu đáp:

- Tiền sư phụ đã... đã đi...

Đỗ Môn tú sĩ trở mặt:

- Đi đâu hả?

Do võ sư mắt nhìn xuống đất:

- Y tự biết đã gây nên họa tà trời, vừa nghe giáo chủ về đến, lập tức dùng đao tự tuyệt, trước khi chết còn nói là rất có lỗi với giáo chủ và Hầu sư gia.

Đỗ Môn tú sĩ vừa kinh ngạc vừa tức giận:

- Sao? Vậy có nghĩa là Hầu sư gia đã chết bởi tay hắn ư?

Do võ sư thở dài:

- Đó cũng chỉ có thể nói là Tiền sư phụ đã quá mau miệng thôi! Lúc hoàng hôn, Hầu sư gia đã hồi tỉnh và nằng nặc bảo chúng tiểu nhân đi mời Thi phó giáo chủ đến, khi tiểu nhân vừa định điểm huyết của Hầu sư gia, Tiền sư phụ đã vô ý nói ra Thi phó giáo chủ đã gặp nạn, Hầu sư gia nghe xong, chỉ buông ra một tiếng thở dài rồi tắt thở ngay, tiểu nhân toan ngăn cản thì không còn kịp nữa...

Đỗ Môn tú sĩ nghe xong, không ngớt giậm chân và chửi mắng. Tụ Thủ Thần Y phải hết sức khuyên ngăn mới dần bình tâm lại.

Hôm sau, Kim Hoa Ma tự tay viết một bức thư, Đỗ Môn tú sĩ phái ba võ sư đặc lực đi rước Hoa Hoa công tử đến Quân Sơn.

Tụ Thủ Thần Y quả danh bất hư truyền, sau khi tự uống thuốc của mình vào, tinh thần liền tức thì bình phục.

Đỗ Môn tú sĩ cho đến lúc này mới như chợt nhớ ra, hỏi Tụ Thủ Thần Y:

- Theo báo cáo của Đinh Nhị và Tôn Lục, lúc hai người vào trong quán của Hồ Hạng Tử, đã trông thấy Thiên Sơn Tam Nghĩa và Liễu lão đầu đang tụ tập dưới giàn đậu ở hậu viện, chẳng rõ bàn bạc việc gì, thấy đều mặt mày tiu nghỉu, ra chiều hết sức lo lắng, Thi huynh có biết bọn họ đã gặp rắc rối gì không?

Tụ Thủ Thần Y ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Lão phu không nghe rõ hết, chỉ nghe loáng thoáng là Liễu lão nhi có một nghĩa tôn nữ ở miền quê Ba Đông, gần đây nghe tin báo là đã gặp tai biến...

Đỗ Môn tú sĩ vỗ tay đánh bốp nói:

- Vậy thì hay quá!

Tụ Thủ Thần Y ngó người:

- Gì mà hay?

Đỗ Môn tú sĩ hớn hở:

- Thi huynh còn nhớ hai võ sư đã đi hái thuốc hôm trước không?

Tụ Thủ Thần Y ngơ ngẩn:

- Việc này có liên quan gì đến hai võ sư đó chứ?

Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười:

- Sao lại không liên quan? Hai người một đến Vương Ốc, một đến Vu sơn, từ đây đến Vu Sơn phải đi ngang qua Ba Đông, vậy chứng tỏ ả nha đầu kia chín phần mười là đã lọt vào tay vị Ngũ sư phụ ấy rồi!

Tụ Thủ Thần Y gật đầu:

- Có thể lắm!

Đoạn lại lắc đầu nói:

- Nếu như Ngũ sư phụ mang về đây chỉ là một tử thi thì cũng chẳng có ích lợi gì!

Đỗ Môn tú sĩ vội nói:

- Không đâu! Không đâu! Vị Ngũ sư phụ ấy rất khôn ngoan thận trọng, hành sự rất có mực thước, lúc đầu có thể là vì thèm muốn nhan sắc của ả nha đầu ấy, trong lúc nguy cấp, ả nha đầu ấy nhất định đã báo ra danh hiệu của Liễu lão nhi hầu có thể thoát thân. Ngũ sư phụ một khi đã biết rõ ả ta là nghĩa tôn nữ của Liễu lão nhi, lẽ nào còn vì thú vui nhất thời mà để phí phạm một con tin quý giá như vậy? Do đó Ôn mỗ dám đoán chắc, nội trong vài hôm sắp tới, nhất định sẽ có tin mừng báo về.

Tụ Thủ Thần Y gật đầu:

- Những mong là vậy! Nếu không giáo chủ sẽ đánh mất cơ hội thưởng thức một thủ pháp thần diệu khác của lão phu.

Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc:

- Thủ pháp gì vậy?

Tụ Thủ Thần Y nhếch môi cười:

- Đến lúc ấy hãy nói!

Ngay khi ấy, bỗng thấy một võ sư từ ngoài bước nhanh vào, đến gần Đỗ Môn tú sĩ, chẳng rõ đã thầm thì những gì, Đỗ Môn tú sĩ gật đầu đồng ý, võ sư ấy liền lập tức lui ra.

Chờ võ sư ấy đi khỏi, Đỗ Môn tú sĩ ngược nhìn Tụ Thủ Thần Y, cười nói:

- Thi huynh còn có thủ pháp thần diệu gì, bây giờ có thể thi thố được rồi!

Tụ Thủ Thần Y kinh ngạc:

- Ngũ sư phụ đã về đến ư?

Đỗ Môn tú sĩ chỉ tay ra cửa:

- Hãy xem kia là ai?

Chỉ thấy hai người vừa bước vào là một võ sư trung niên mặt đầy bụi đường và một thiếu niên dáng vẻ tiêu tụy.

Chẳng cần phải hỏi, thiếu niên này nhất định chính là Kim Tố Liên, nghĩa tôn nữ của Tiêu Dao Thư Sinh.

Võ sư họ Ngũ tham kiến hai vị chính phó giáo chủ xong, sau đó báo cáo về sự hái thuốc và bắt được Kim Tố Liên, quả nhiên gần đúng như dự đoán của Đỗ Môn tú sĩ.

Đỗ Môn tú sĩ nghe báo cáo xong, hết sức khen ngợi võ sư họ Ngũ.

Sau đó Đỗ Môn tú sĩ quay sang Tụ Thủ Thần Y nói:

- Thư gửi Liễu lão nhi, Thi huynh định tự động bút phải không?

Tụ Thủ Thần Y lắc đầu:

- Lão phu đã nói rồi, còn có cách khác khiến Liễu lão nhi mau khuất phục hơn một bức thư nữa!

Đỗ Môn tú sĩ bán tín bán nghi:

- Không gửi thư thì lão ta đâu thể biết được ả nha đầu này đã nằm trong tay chúng ta, cách khác dù tốt hơn thì có ích gì?

Tụ Thủ Thần Y vuốt râu mỉm cười:

- Gửi thư sao bằng gửi người?

Tụ Thủ Thần Y lại cười đắc ý, nhưng không giải thích, lại quay sang võ sư họ Ngũ nói:

- Ngũ sư phụ, phiền hãy đến chỗ ở của lão phu, bảo ả nha đầu tên Như Ý lấy vài viên Định Thần Hoàn mang đến đây!

Đỗ Môn tú sĩ nhẹ gật đầu, như đã hiểu ra dụng ý của Tụ Thủ Thần Y.

Võ sư họ Ngũ đi khỏi, Tụ Thủ Thần Y quay nhìn Kim Tố Liên, khẽ buông tiếng đàng hăng rồi dịu giọng nói:

- Kim cô nương, nếu lão phu...

Kim Tố Liên ngược mặt lên, như không nghe thấy.

Tụ Thủ Thần Y lại khẽ hắng giọng nói:

- Kim cô nương, nếu lão phu lập tức phái người đưa cô nương đến chỗ lệnh tổ, khi gặp lão nhân gia ấy, cô nương có thể chuyển cáo giùm lão phu vài lời chăng?

Kim Tố Liên lặng thinh đứng yên, vẫn không chút biểu lộ gì.

Tụ Thủ Thần Y cười khan hai tiếng chữa then, rồi cũng chẳng nói gì thêm nữa.

Lát sau, một thiếu nữ áo vàng mang Định Thần Hoàn đến, Tụ Thủ Thần Y vừa định hạ lệnh ép uống, Kim Tố Liên bỗng xòe tay ra, lạnh lùng nói:

- Đưa đây, bổn cô nương tự uống lấy được rồi!

Sau khi uống thuốc không lâu, Kim Tố Liên mặt mày trắng bệch, người không ngừng run lẩy bẩy. Cái gọi là Định Thần Hoàn, thì ra chỉ là lừa bịp.

Tụ Thủ Thần Y quay đi cười ha hả nói:

- Thế nào? Vậy mạnh hơn là một bức thư giấy trắng mực đen nhiều rồi chứ? Thử nghĩ xem, Liễu lão nhi phải trơ mắt nhìn đứa cháu gái cưng yêu này đau đớn rên rỉ mà chẳng làm gì được, mùi vị ấy sẽ ra sao? Ha ha ha ha!

Đỗ Môn tú sĩ khen:

- Quả là tuyệt diệu!

Đoạn lại ngược lên hỏi:

- Loại thuốc này của Thi huynh có hiệu lực bao lâu?

Tụ Thủ Thần Y cười đắc ý:

- Bảy bảy bốn mươi chín ngày!

- Qua khỏi thời gian đó thì sao?

- Hắc hắc, thì dù mười Tụ Thủ Thần Y, e cũng chỉ còn cách mua quan tài tẩm liệm mà thôi!

Đỗ Môn tú sĩ khoát tay:

- Xong rồi, hãy mang ả nha đầu này đi mau!

Hai võ sư kéo Kim Tố Liên đi khỏi, Đỗ Môn tú sĩ mới đứng thẳng lên, vừa định đến gặp Kim Hoa Ma thì một huynh y võ sư bỗng vội vã bước vào.

Đỗ Môn tú sĩ chứng bước hỏi:

- Việc gì đó?

Võ sư ấy hơ hải nói:

- Huê Dung báo tin về, tiêu cục của chúng ta tối qua đã bị quái hỏa...

Đỗ Môn tú sĩ ngắt lời:

- Sau đó thế nào?

- Sau đó không bao lâu, phân đàn chúng ta ở ngoài thành cũng bị quái hỏa thiêu rụi...

- Đồi bên thương vong thế nào?

- Phía ta chỉ có một vị bạch y võ sư Hưởng sư phụ bị bỏng nhẹ, đó là sau khi đã phát hỏa, Hưởng sư phụ đã ra khỏi phòng, nhưng sức nhớ là dưới gầm giường còn có một quyển sổ nợ...

Đỗ Môn tú sĩ ngạc nhiên:

- Sổ nợ gì?

- Nghe đâu vị Hưởng sư phụ ấy thường ngày không ăn chơi bài bạc, hết sức tiết kiệm nên có dành dụm được chút ít.

- Y đã đem cho vay lấy lãi phải không?

- Dạ vâng!

Đỗ Môn tú sĩ cười cười, lại hỏi:

- Còn phía đối phương?

- Nghe đâu chỉ chạy thoát được ba tên.

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Tốt lắm! Vụ giao dịch này đã không thiệt thòi. Người hãy dặn người đưa tin là bảo Thái phó giáo chủ tìm một nơi khác là xong.

Võ sư ấy vừa đi khỏi, lại một võ sư khác vào đến.

Đỗ Môn tú sĩ ngẩng lên, vừa bực vừa mừng nói:

- À, Cốc sư phụ!

Võ sư họ Cốc mới vào cũng mặt đầy bụi đường như võ sư họ Ngũ.

Y tham kiến hai vị giáo chủ xong, liền từ trong mình lấy ra một cái túi da, cung kính trao cho Đỗ Môn tú sĩ và nói:

- Nhờ hồng phúc của giáo chủ, đã tìm được đây!

Đỗ Môn tú sĩ chuyển tay trao cho Tụ Thủ Thần Y và nôn nóng hỏi:

- Thi huynh mau xem thử có hợp dùng được không?

Tụ Thủ Thần Y mở túi da, từ trong lấy ra hai ngọn cây nhỏ màu vàng, đưa lên mũi ngửi, ra chiều hài lòng gật đầu nói:

- Thượng phẩm, thượng phẩm!

Đỗ Môn tú sĩ vui mừng đến xoa tay liên hồi:

- Phen này tốt quá, hai loại dược vật đều đã tìm được rồi!

Tụ Thủ Thần Y đứng lên:

- Giáo chủ hãy chờ một lát.

Đỗ Môn tú sĩ vội nói:

- Được rồi, được rồi! Làm phiền Thi huynh nhiều quá, khi nào thuốc nấu xong, xin phái người đến gọi một tiếng, tiểu đệ chỉ ở phía trước, không đi đâu hết.

Tụ Thủ Thần Y cùng thiếu nữ áo vàng về đến chỗ ở, bắt đầu lo điều chế thuốc.

Lát sau, thuốc đã nấu xong, thiếu nữ áo vàng từ trong tay áo lấy ra một chiếc lọ ngọc, quét mắt nhìn quanh, đoạn khẽ hỏi:

- Có cần pha chút ít vào không?

Tụ Thủ Thần Y lưỡng lự:

- Điều ấy...

Thiếu nữ áo vàng khẽ nói tiếp:

- Lão gia chẳng đã từng bảo, lão họ Ôn cầm dài mắt hung, chỉ có thể cùng hoạn nạn chứ không thể cùng an lạc hay sao?

Tụ Thủ Thần Y gật đầu:

- Không sai...

- Đã vậy thì không nhân cơ hội hiếm có này bố trí trước một nước cờ, lão gia sau này làm sao tự bảo vệ được?

Tụ Thủ Thần Y lại ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng kiên quyết gật đầu nói:

- Vậy cũng đúng, hãy pha vào đi!

Đêm hôm ấy, Hoa Hoa công tử được đón đến Quân Sơn.

Không chờ đến trời sáng, Kim Hoa Ma đã giục Đổ Môn tứ sĩ kéo Tụ Thủ Thần Y xuống giường.

Tụ Thủ Thần Y thăm mạch xong, vuốt râu chậm rãi nói:

- Phục nguyên chẳng phải là không có hy vọng, nhưng trong thời gian ngắn e khó đạt hiệu quả, phải cần một thời gian rất lâu. Ngoài ra còn mấy loại dược vật...

Kim Hoa Ma nghe ái tử có hy vọng khôi phục công lực, liền nhẹ người được nửa phần, bèn nóng ruột xen lời:

- Vậy theo phó giáo chủ, phải cần bao lâu mới có thể phục nguyên?

Tụ Thủ Thần Y ngẫm nghĩ chốc lát:

- Nhanh nhất cũng phải chừng ba tháng.

Kim Hoa Ma thở dài:

- Cũng đành phải chờ thôi.

Trong ba ngày tiếp theo, cảnh báo không ngớt đưa về.

Bảo là trong thành Nhạc Dương, Thiên Ma Giáo đồ ngày một gia tăng, hiện đã lên đến ngàn người.

Cùng trong lúc ấy, phía Huê Dung lại bình lặng đến lạ thường.

Đỗ Môn tú sĩ sau khi suy nghĩ thật kỹ, cho rằng phía Huê Dung đã không còn giá trị bố phòng, để tập trung lực lượng, quyết định điều Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh và Trường Bạch Lục Tuyết từ Huê Dung về Quân Sơn.

Trường Bạch Lục Tuyết vừa đến, Quân Sơn liền náo nhiệt lên.

Lục Tuyết tuy là anh em ruột nhưng tướng mạo mỗi người một khác. Sáu người chia nhau lấy tên là Long, Hổ, Anh, Hào, Tuấn, Kiệt. Lão đại Công Tôn Long què chân, lão nhị Công Tôn Hổ lưng gù, lão tam Công Tôn Anh chột mắt, lão tứ Công Tôn Hào sút môi, lão ngũ Công Tôn Tuấn mũi tẹt, lão lục Công Tôn Kiệt là người có nghi biểu khá hơn hết, song lại có đôi tai to đặc biệt.

Sáu anh em đó nếu đổi lại là Trường Bạch Lục Tàn thì có lẽ phù hợp hơn.

Thế nhưng, qua sự tiếp đón ân cần của Đỗ Môn tú sĩ đã dành cho họ, chứng tỏ về mặt võ công nhất định không kém hơn Tứ Đại Kim Cang.

Đúng như Đỗ Môn tú sĩ đã nói, sáu anh em này ngoài việc giết người, sở thích của họ chỉ có hai thứ: rượu và đàn bà.

Sau khi sáu người đặt chân đến Quân Sơn, việc đầu tiên là bắt thăm để quyết định thứ tự hưởng dụng Thủy Hỏa Song Cơ. Kết quả, lão tam Công Tôn Anh bắt được Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, lão tứ Công Tôn Hào bắt được Hỏa Cơ Giải Y Lô.

Hai người khoái trá cười vang, nốc rượu lia lịa để chúc mừng. Bởi quá hân hoan, một ấm rượu chỉ uống được nửa phần, nửa phần kia thấy đều trút hết ra ngoài...

Thấm thoát bốn ngày lại qua đi. Trường Bạch Lục Tuyết nhất là lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hào không ngớt đòi kéo đến Nhạc Dương, cùng Thiên Ma Giáo quyết một phen sống mái.

Đỗ Môn tú sĩ không sao giải thích được việc lao sư động chúng với bọn ma vương sát nhân đó, đành dùng rượu và mỹ nhân vỗ về họ.

Lục Tuyết bởi thêm muốn Thủy Hỏa Song Cơ từ lâu, nên đã mất hứng thú đối với bọn mỹ nữ bên cạnh. Đỗ Môn tú sĩ chẳng còn cách nào hơn, đành nói với bọn họ là những người có mặt tại Nhạc Dương thấy đều là hạng hộ pháp tam kỳ, Tam Hồ và Song Cơ đều chưa thấy lộ diện, Lục Tuyết mới chịu tạm yên.

Trong những ngày như trước lúc đông bảo kéo đến ấy, kẻ bận rộn nhất tại Quân Sơn phải kể là phó giáo chủ Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu.

Hằng ngày lão đều phải nấu thuốc cho Đỗ Môn tú sĩ, lại phải trông nom Hoa Hoa công tử. Cho dù Đỗ Môn tú sĩ đã có bảo là chỉ cần dùng phương pháp trì hoãn đối với Hoa Hoa công tử, không nên chữa cho phục nguyên quá nhanh, song Kim Hoa Ma tính

nóng như lửa. Nếu sau khi đã uống vào ba thang thuốc mà bệnh tình chẳng chút thuyên giảm, lỗ tai của lão cũng khó thể yên tĩnh. Do đó, lão đành phải trở ra chút chân tài.

Đối với Tụ Thủ Thần Y, điều ấy chẳng có gì là khó. Bảy tám ngày sau, Hoa Hoa công tử đã có thể ăn uống nhiều hơn và xuống giường đi lại, có điều chưa thể vận khí hành công mà thôi.

Kim Hoa Ma thấy vậy hết sức vui mừng, để tỏ lòng cảm kích, lão đã vỗ ngực hứa khi nào đôi bên giao chiến, lão sẽ dự trận tiên phong cho dù táng mạng cũng chẳng hối tiếc.

Chứng bệnh của bản thân Đỗ Môn tú sĩ dự định phải uống năm thang thuốc, ba ngày đổi một toa khác, sau nửa tháng sẽ ngưng thuốc khỏi bệnh.

Sáng hôm ấy, khi Đỗ Môn tú sĩ vừa uống xong chén thuốc thứ tám, Tụ Thủ Thần Y thấy trong nhà không người, bèn khẽ hỏi:

- Mấy hôm nay cảm thấy thế nào?

Đỗ Môn tú sĩ cười bên lên gật đầu:

- Đã có chút phản ứng rồi...

- Đó là một giai đoạn trọng yếu, mong giáo chủ hãy cố gắng kèm chế, không nên hấp tấp kéo bao công sức tiêu tan...

Đỗ Môn tú sĩ vội gật đầu:

- Tiểu đệ biết rồi!

Ngay khi ấy bỗng Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh tay cầm một phong thư đi vào.

Đỗ Môn tú sĩ liền hỏi:

- Phía Nhạc Dương đã gửi về phải không?

- Vâng!

- Người mang thư đã ra về chưa?

- Không thấy người mang thư, đây là do một võ sư tuần tra đã nhặt được bên bờ hồ.

Đỗ Môn tú sĩ chau mày, như có vẻ không vui vì việc canh phòng chênh mảng, song cũng chẳng nói gì, đón lấy phong thư xé ra xem.

Chỉ thấy trong thư viết là:

“Thư gửi Ôn đại giáo chủ, được biết đại giáo chủ tuy mang danh là đấng tu mi nhưng không phải nam tử trượng phu, tự hiệu Đỗ Môn thật đáng hổ thẹn. Xưa nay ma

đạo bất lưỡng lập, bốn giáo đã đưa hết toàn bộ lực lượng đến Nhạc Dương để chuẩn bị nhất chiến, đại giáo chủ có sao vẫn chưa thấy lộ diện? Nay hạn kỳ ba hôm, đến lúc ấy nếu không thấy pháp giáo, sẽ bêu xấu tôn giá khắp thiên hạ, xin chớ tự chuốc nhục vào thân. Thiên Ma Giáo chủ Vi Sĩ Lô, Thường Vân Sanh, Vu Mã Ngũ Lang đồng khải!”

Đỗ Môn tú sĩ xem xong, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, thầm nghĩ rằng không ngớt. Người lão cảm hận không phải Cửu Cung Tam Hồ mà là người đàn bà dân tiện Hỏa Cơ Giải Y Lô.

Lão thật chẳng bao giờ ngờ y thị lại mặt dày mày dạn đến vậy, ngay cả cái điều bỉ ổi thế kia mà cũng đi nói với Tam Hồ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Môn tú sĩ không khỏi vô cùng hối hận, lão hối hận vì khi bắt được Hỏa Cơ đã không giao cho Trường Bạch Lục Tuyết ngay.

Thần Hành Vô Ảnh trở mặt hỏi:

- Trong thư đã nói gì vậy?

Đỗ Môn tú sĩ tiện tay xé nát lá thư, cười khẩy nói:

- Ngoài cái trò khiêu chiến định kỳ, còn có được trò mới lạ gì nữa?

- Hạn định vào lúc nào?

- Trong vòng ba hôm!

- Tại đâu?

- Nhạc Dương!

- Giáo chủ định trả lời họ thế nào?

- Không thèm đếm xỉa đến!

Thần Hành Vô Ảnh ngẩn người, song liền gật đầu nói:

- Phải rồi, dĩ bách biến ứng vạn biến. Nếu bọn họ có giỏi thì cứ kéo đến đây xem thử!

Đỗ Môn tú sĩ ngẩng lên:

- Bức thư này đã nhặt được ở đâu, Thái huynh hãy đi điều tra xem, rồi sau đó mang người trực canh tối qua giao cho võ sư chấp pháp tra hỏi thật kỹ xem có sự thông đồng hay không?

Thần Hành Vô Ảnh gật đầu, quay người lui ra.

Ba hôm nhanh chóng qua đi, Cửu Cung Tam Hồ chờ ở Nhạc Dương thấy phía Quân Sơn không có phản ứng, trưa ngày thứ tư lại phái người mang đến một phong thư.

Phen này sứ giả đưa thư đã đến một cách công khai, trang phục và thuyền đều giống như ngư dân mà phía Thiên Đạo Giáo đã phái đến Nhạc Dương.

Khi võ sư canh phòng nhận lấy thư, phát giác có điều khác lạ thì thuyền đối phương đã quay mũi lướt đi như bay.

Bức thư thứ nhì viết là:

“Đỗ Môn tú sĩ họ Ôn, các hạ đã rụt cổ như rùa, không dám thò đầu ra, phải chăng ‘lòng có thừa mà sức chẳng đủ’? Chỉ uổng có bề ngoài, thật là đáng tiếc! Qua việc đưa thư chứng tỏ các hạ phải biết Quân Sơn đã không còn là nơi độc bá nữa. Nay kỳ hẹn thêm ba ngày nữa, mong hãy suy nghĩ cặn kẽ để tự giữ mình, một khi ‘thiên đạo’ đổi lại là “thiên thiên”, mỹ danh vang truyền khắp thiên hạ đó chẳng phải do lỗi bọn này, xin hãy nhớ lấy! Tri danh bất chú.”

Đỗ Môn tú sĩ xem xong bức thư thứ nhì này, đánh mặt trầm ngâm hồi lâu, khoe môi bồng hé nở một nụ cười hiểm độc.

Lão ngẩng lên nhìn vị võ sư đưa thư khoát tay nói:

- Hãy đi mời Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú sư phụ đến đây!

Lát sau, Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú người đã từng là Huỳnh kỳ hộ pháp trong Nga Mi Đạo đường của Thiên Ma Giáo, nay là huỳnh kỳ võ sư Thiên Đạo Giáo, được triệu đến.

Đỗ Môn tú sĩ hỏi:

- Thiên Hồ Vi Sĩ Lô có một nghĩa nữ tên là Vưu Thu Hoa phải không?

Đa Nhục Cương Thi cung kính đáp:

- Dạ vâng!

- Thiên Hồ có thương yêu ả nghĩa nữ đó không?

- Hết sức thương yêu.

- Theo Thân sư phụ thì ả ta phen này có theo Tam Hồ đến Nhạc Dương không?

- Có lẽ có!

- Dựa vào đâu?

- ả nha đầu ấy võ công cao cường, là một Huỳnh kỳ hộ giáo xuất sắc duy nhất còn lại trong giáo. Hiện nay giang hồ tam kỳ chẳng còn được mấy người, chẳng lý gì lại không đến.

- Nhan sắc ả ta ra sao?

- Khá xinh đẹp!

- Còn đức tính?

- Rất hờ hững về quan hệ nam nữ.

- Ồ!

- Nhưng y thị lại có một cái tật khá đặc biệt!

- Tật gì?

- Thích ăn tim người!

Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc:

- Một ả nha đầu trẻ tuổi thế kia, từ đâu mà tiêm nhiễm cái tật ấy?

Đa Nhục Cương Thi mỉm cười:

- Thuộc hạ không rõ. Chỉ biết là y thị mỗi tháng phải ăn ít nhất là hai lần tim người và cách ăn mỗi lần một khác.

- Nếu không ăn thì sao?

- Thì cảm thấy toàn thân bải hoải và hay cáu kỉnh, nếu lâu ngày sẽ sinh bệnh thật sự.

(mất 2 trang, tập 8 trang 110-111)

Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh đến hỏi về tình hình tăng cường sự bố phòng sau đó đi đến chỗ hai cha con Kim Hoa Ma.

Trong phòng Kim Hoa Ma, ngoài Tụ Thủ Thần Y tại tọa, còn có hai võ sư đang đứng, họ chính là Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương được rút từ Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung về.

Tụ Thủ Thần Y như đang dận dò gì đó với hai người, thấy Đỗ Môn tú sĩ đi vào, liền nói:

- Giáo chủ đến thật đúng lúc...

Đỗ Môn tú sĩ nhẹ gật đầu:

- À, việc gì vậy?

- Bệnh của Thích công tử còn thiếu hai món dược liệu, lão phu định phái họ đi một chuyến, và vừa định phái người đi mời giáo chủ đến bàn bạc...

- Sao lại phải phái họ, phái hai hắc y võ sư không được sao?

- Lão phu đã hỏi thăm trước rồi, chỉ họ hai người một đến từ Hoa Sơn và một đến từ Long Môn, quen đường thuộc lối hơn.

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu:

- Vậy thì phái họ đi là phải!

Thấm thoát ba ngày lại trôi qua. Tứ Đại Kim Cang đã không phụ kỳ vọng của Đỗ Môn tú sĩ, vào tối ngày thứ tư, họ đã gáp giải Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa đến Quân Sơn.

Đỗ Môn tú sĩ mừng khôn xiết, vội đến gặp Tụ Thủ Thần Y.

Hai chính phó giáo chủ chẳng rõ đã to nhỏ gì với nhau, sau cùng chỉ thấy Tụ Thủ Thần Y vượt râu suy nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Không còn trở ngại gì đâu, miễn là...

Đỗ Môn tú sĩ vội tiếp lời:

- Điều ấy tiểu đệ biết, tiểu đệ cũng đâu phải thật sự có hứng thú với ả ta. À, xem này, ngay cả thư từ tiểu đệ cũng đã viết xong rồi đây.

Tụ Thủ Thần Y đón lấy xem, chỉ thấy viết:

“Thư gửi Tam Hồ, thật hết sức có lỗi đã phúc đáp chậm trễ. Ôn mỗ có phải bậc nam nhi trượng phu hay không, Vuư cô nương của quý giáo có thể chứng minh cho. Nếu việc này được công bố khắp thiên hạ, Ôn mỗ thật vô vàng cảm kích. Tục ngữ có câu ‘nhất dạ phu thê bách dạ ân’! Vuư cô nương không hề bị tổn thương, giải khai huyết đạo là sẽ vô sự. Cẩn bút!”

Tụ Thủ Thần Y xem xong gật đầu nói:

- Có lẽ đây chính là sự báo ứng về việc thích ăn tim người của ả nha đầu ấy, nếu ngày mai thả ả ta về thì càng hay.

Đỗ Môn tú sĩ hớn hờ rời khỏi. Tụ Thủ Thần Y chống cằm suy tư một hồi. Bỗng từ dưới gầm giường kéo ra một chiếc rương mây, lấy vài quyển sách được và một số dược liệu quý bỏ vào rương, sau đó vội vã đi đến chỗ ở của Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh.

Thần Hành Vô Ảnh thấy Tụ Thủ Thần Y bỗng đến vào lúc đêm khuya thế này, không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Đã xảy ra việc gì vậy?

Tụ Thủ Thần Y thấp giọng:

- Thái huynh có biết là tên đồ đệ của Song quái lại bị chúng ta bắt về rồi không?

- Thật ư? Người hiện ở đâu?

Tụ Thủ Thần Y hồi hã:

- Đương nhiên là thật, người hiện đang ở thành Lăng Ky, do Tứ Đại Kim Cang đã bắt được. Bởi Thiết Can Kim Cang hạ thủ quá nặng nên tiểu tử ấy thọ thương chẳng nhẹ, giáo chủ bảo hai ta đến đó chữa trị và nhân tiện đưa tiểu tử ấy về Quân Sơn.

- Giáo chủ đâu?

- Chẳng rõ Duẫn sư phụ đã tìm đâu được một ả cô nương mang về, xem ra rất có khả năng trở thành tân nương. Này, nhanh một chút được không?

- Được rồi, được rồi! Để lấy bộ cờ mang theo đã!

Hai vị phó giáo chủ đương nhiên là thông hành không bị ngăn cản. Tuy vậy vẫn có một võ sư trực canh.

Sau khi hai người đi qua một chốt canh ngầm, y đã lén lút vào cung dưới lòng đất định báo cáo với Đỗ Môn tú sĩ.

Thế nhưng, tên võ sư ấy sau cùng đã bị một võ sư khác cản lại ở bên ngoài phòng Đỗ Môn tú sĩ.

Võ sư kia nói:

- Giáo chủ uống thuốc xong vừa mới ngủ, bất luận việc gì cũng phải đợi đến ngày mai hãy báo. Kể cả việc Thiên Ma Giáo kéo đến tấn công cũng không ngoại lệ!

Thế là Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh đã thuận lợi lên được một chiếc thuyền nhỏ. Thần Hành Vô Ảnh lập tức lấy cờ ra đòi chơi suốt đêm.

Trong lúc chơi cờ, Tụ Thủ Thần Y ngẩng lên cười hỏi:

- Có một điều Thi mỗ đã muốn thỉnh giáo Thái huynh từ lâu, chẳng hay Thái huynh có thể kiến cáo chăng?

Thần Hành Vô Ảnh buột miệng:

- Điều gì?

Tụ Thủ Thần Y mỉm cười:

- Giữa Thái huynh với Thiên Sơn Tam Nghĩa thật ra vì lẽ gì mà thế bất lưỡng lập như vậy?

Thần Hành Vô Ảnh khoát tay:

- Thôi, lo chơi cờ đi!

Tụ Thủ Thần Y cười:

- Thật ra dù Thái huynh không nói thì Thi mỗ cũng đã biết, bây giờ chẳng qua là muốn Thái huynh chứng thực đó thôi.

Thần Hành Vô Ảnh trợn to mắt:

- Ai nói vậy?

- Giáo chủ!

-Ồ! Giáo chủ... đã nói sao?

- Giáo chủ bảo Thái huynh vốn là một thư đồng trong nhà Thiên Sơn lão nhân, sư phụ của Tam Nghĩa. Về sau bởi có việc không trong sạch với một thị nữ, đã bị Thiên Sơn lão nhân quả phạt, Thái huynh ôm hận trong lòng. Vào một đêm thừa lúc Tam Nghĩa đi vắng, đã lén phóng hỏa đốt nhà, và trước khi bỏ đi còn lấy theo một quyển bí kíp khinh công, cho nên Tam Nghĩa về mặt võ công thành tựu tuy cao, song khinh công

thì lại kém xa Thái huynh. Đồng thời vì Thiên Sơn lão nhân bấy giờ tuổi đã quá cao, đã bị thiêu chết trong biển lửa. Từ đó, Tam Nghĩa đã thề quyết một ngày còn sống ắt sẽ chính tay hạ sát Thái huynh, hầu tạ ơn ân sư dưới chốn suối vàng. Giáo chủ còn nói, trong những năm qua, sở dĩ Thái huynh có thể trốn khỏi tai mắt của Tam Nghĩa là bởi Thái huynh thật sự không phải họ Thái mà là họ Hô Diên...

Thần Hành Vô Ảnh mặt đỏ bừng, đập bàn quát:

- Tại sao bây giờ lại đi bươi móc những việc ấy chứ?

Tụ Thủ Thần Y hay tay xua lia lia:

- Thôi được, thôi được! Không nói nữa, không nói nữa! Chơi cờ tiếp đi!

Thuyền cập bờ vào lúc trời hừng sáng. Hai người sau khi lên bờ, Tụ Thủ Thần Y đi trước dẫn đường đến một tiệm tạp hóa.

Thần Hành Vô Ảnh ngạc nhiên hỏi:

- Tứ Đại Kim Cang chẳng phải ở gần Tam Quan miếu hay sao?

Tụ Thủ Thần Y cười bí ẩn:

- Thiên Ma Giáo tai mắt nhạy bén đâu kém gì bốn giáo, sao lại có thể ở mãi một nơi được chứ?

Bởi trời mới mờ sáng, tiệm tạp hóa ấy vẫn chưa mở cửa.

Tụ Thủ Thần Y bèn tiến tới, co ngón tay gõ lên cửa theo ám hiệu. Sau đó lại chờ thêm một hồi nữa, bên trong vẫn không hề có tiếng đáp lại.

Thần Hành Vô Ảnh thắc mắc hỏi:

- Thi huynh không nhớ lầm chứ?

Tụ Thủ Thần Y lắc đầu quả quyết:

- Không thể lầm được, đúng là nhà này.

Vừa dứt lời, cửa tiệm đang im lìm bỗng mở toang ra.

Thần Hành Vô Ảnh ngẩng lên nhìn, liền tái mặt thoái lui, thẳng thốt nói:

- Nguy rồi! Thi huynh, chúng ta đã bị mắc lừa...

Thì ra người vừa xuất hiện nơi cửa chính là Bách Biến Chuông Ngôn Cập Nghĩa, lão tam trong Thiên Sơn Tam Nghĩa.

Chỉ nghe sau lưng có tiếng cười hề hề nói:

- Không, Thái phó giáo chủ, kẻ mắc lừa chỉ có một mình tôn giá chứ không phải chúng ta!

Thần Hành Vô Ảnh quay phắt lại nhìn, lập tức hồn phi phách tán.

Vị Tụ Thủ Thần Y đứng phía sau tay vẫn xách rương thuốc, song gương mặt thì bỗng chốc đã trẻ đi mấy mươi tuổi, và gương mặt ấy chẳng chút xa lạ đối với Thần Hành Vô Ảnh, đó chính là Do Nhân Kiệt.

- o O o -